

Adventes Vēstis

2009. gada maijs, #05 (159)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VAI TU ESI
“DRAUGOS”?

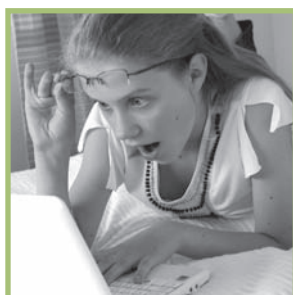
JAUNIEŠIEM:
KRISTIETIS
DOMĀS UN
DARBOS

VĒSTURE:
ADVENTISTU
PIRMSKARA
IZDEVUMI

DRAUDZES
PASTĀVĒŠANAS
NOZĪME?

INTERVIJA AR
AGRI BĒRZIŅU:
“MĪLESTĪBAS
DĒĻ LATVIJĀ”

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Vēsture	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Ārzemju ziņas	21
Citu konfesiju ziņas	22

Ģimenes mēnesis

Šogad tāds dīvains pavasaris un savāds maijs: atnāca pēkšņi, visu izplaucēja, visu sasildīja un tad aprima, laikam nolēmis mazliet pirms vasaras atpūsties. Ja jums vēl pavasara iekavēto, sasteigto un labi padarīto darbu dunā atliek laiks domāt par maija mēnesim piederošiem svētkiem, svinībām un tām vērtībām, kuras ir nezūdošas, tad jādomā, ka esat atraduši saskaņu ar saviem mīļajiem, harmoniju sevī un

salīdzinājušies ar dabas un cilvēku Radītāju.

Šajā mēnesī mūsu domās, rakstos, sarunās un plašākā sabiedrībā bieži tiek lietots ģimenes vārds, un tas tā pieder, jo šajā laikā svinam ģimenes svētkus, godinām mātes, un neviļus šķiet, ka visi jūtamies vairāk vai mazāk kā tuvinieki.

Lai gan nelietīgi apdraudēta, ģimene joprojām ir vērtība, tā ir lepnums un spēks, jo pats Dievs ir tā iedomājies un tā svētījis. Gan mūsu draudzēs, gan citās kristiešu baznīcās norit ģimenes dievkalpojumi, un jau ceturto gadu visas Latvijas mērogā ir “Ģimenes svētki” gan Rīgā, gan Talsos, gan Kandavā un citviet mūsu zemē. Paldies Dievam, ka mums ir tik daudz strādīgu, nesavtīgu, lielisku, labestīgu, stipru un talantīgu ģimeņu, ka ik gadu ir daudz pieteikumu nominācijām lielajos svētkos Rīgā.

Lai Dieva svētība jūsu ģimenēm, lai jums ir daudz laika jūsu bērniem, pārdomām par visu labo, ko Dievs dara jūsu dzīvē, un lai radošas domas un patiesi priecīgs prāts lasot jums sagatavoto šī mēneša izdevumu.

*“Adventes Vēstu” redakcijas vārdā,
Valda Reķe*

Konkurss

AV redakcijas domas saistībā ar aprīlī izsludināto vēstuļu konkursu dalījās par labu visām trim publicētajām vēstulēm, tomēr vairākums balsoja par Ingas Ozoliņas vēstuli/liecību, kas publicēta 7. lpp. Liecība no savas dzīves ir visneapstrīdamākais arguments!

Balvu grāmatu “Laikmetu ilgas” Inga var saņemt Rīgā, Baznīcas ielas 12a grāmatu galdā. Arī maija mēnesī mēs turpinām konkursu, un interesantākās vēstules autors saņems grāmatu “Laikmetu ilgas”. Rakstiet un lai veicas!

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto.com

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Globalizācija un reliģija

Globalizācija ir viens no jaunajiem svešvārdiem, kas mūsdienās lietots ļoti bieži. Ko gan šis svešvārds varētu ienest kristietībā? Vieni apgalvo, ka tas ir ceļš, kurš paver durvis jaunām iespējām – brīvāka un ātrāka Evaņģēlija plūsma ļauj Labajai vēstij atskanēt visā pasaulē. Citi jūt globalizācijai līdzīgu ejošo negāciju (vardarbības, kaitīgu ieradumu un morālā pagrimuma) draudus. Globalizācijas pieprasījums aptver visu pasauli. Tas ved uz vienu kultūru, vienu reliģiju un vienu vērtību sistēmu. Taču kā novērst visas nesaskaņas un atšķirības, kas traucē šo mērķu sasniegšanai? Dažādo protestantisko baznīcu konfesijas vienmēr ir uzskatījušas, ka nekad un ne ar kādiem līdzekļiem neizdosies panākt vienveidību. Taču šodien mēs redzam, kā arvien biežāk tiek runāts par starpreliģiju dialogiem, kas notiek kopējo interešu jautājumos tādos kā miers, brīvība, iecietība un attīstība. Visas sarunas tiek virzītas uz to, lai „nolīdzinātu” atšķirības un līdz ar to izbeigtu starp konfesijām esošos konfliktus un pretenzijas patiesības jautājumos. Neizbēgami, ka šādu savienību lokā jāatsakās no tādu tematu iztirzāšanas, kuros nav vienprātības, tādēļ pašu konfesiju ziņā tiek atstāts tas, kas tām ir specifisks.

Šis jaunais pasaules modelis nav nekas jauns, bet vienkārši aizmirsts vecais. Daudznacionālā Romas impērija bija spilgts piemērs “vienas pasaules” radīšanai. Kristietības mēģinājumi savai mācībai pievērst svešās reliģijas pavēra durvis visām iespējamajām mācībām. Pakāpeniski atkāpjoties no evaņģēlija vienkāršības un pieņemot pagānu rituālus un ieradumus, kristiešu draudze zaudēja Dieva Gara spēku, un sāka meklēt laicīgās varas atbalstu. Mēs redzam, kā atkārtojas šis stāsts. Šodienas globālajā pasaulē mēs tiekam aicināti saskarties ar pasauli ne jau tādēļ, lai tā sakausētu mūs ar sevi, bet lai kā Dieva pārstāvji mēs pasauli sakausētu ar Viņa patiesību un kristietību tādā formā, kādā to atstāja Kristus!

Līga Vērdiņa

Izskats un saturs

Dievs mūs uz brīvību ir aicinājis, tāpēc jūtos brīvs pievienot brāļa Mikus viedoklim savējo. Savā vēstulē Mikus pievērš uzmanību, kā man šķita, diviem jautājumiem – mūsu māsu izskatam un žurnāla saturam. Dāmām priekšroka.

Vadoties pēc Mikus ieteikuma pamatot Rakstos, piedāvāju 4 epizodes, kas piemin sieviešu ārējo izskatu. Ec. 16:10-14 – “Es tevi greznoju ar dārgām rotām, apliku tev sprādzēs.. un važiņu..” 1Pēt. 3:3-4 – “Jūsu rota.. apslēptais sirds cilvēks..” 1Tim. 2:9-10 – “lai viņas greznojas.. ar labiem darbiem.” Jes. 3:16-23 – “Tādēļ ka Cīānas meitas ir kļuvušas uzpūtīgas un lepnas.., tas Kungs atņems viņām viņu rotas.”

Necitēju kopumā, lai taupīti vietu. Pirmajā tekstā par rotāšanu varētu būt rakstīts simboliski, taču Dievs, manuprāt, neizvēlēties sev nepieņemamu simbolu. Divas nākamās apstiprina Mikus teikto, ka rotāšanās nav kristīga vērtība, bet gan estētiska (arī Dievs savu radību bagātīgi (tauriņi, putni) un savādi (stirnas baltais dibens) izrotājis). Šīs 2 rakstu vietas neapspriež, cik sliktas vai labas ir ārējās rotas un atturas no aizlieguma ārēji greznoties, bet atslēgas vārdi, manuprāt, ir uzpūtīgas un lepnas, lūk galvenais iemesls, par ko Dievs izrāda savu satraukumu. Cilvēks var kļūt uzpūtīgs ne tikai sava ārējā izskata dēļ, arī savu prasmju (skaista balss, laba mūzikas instrumenta spēle), zināšanu (tai skaitā Bībeles) vai stāvokļa (arī draudzē) dēļ. Man par laimi, pārāk daudz uzpūtīgu māsu neatceros satīcis.

Pārmaiņas pēc iesaku uzšķirt Mikus ieteikto Pravieša Garu, “Kristīgā sātība”, kur vesela nodaļa veltīta apgērbam. “Mums vajadzētu izvairīties no liekām rotām un greznojumiem.., nenoniecīnām labu gaumi, tīrību un kārtību apgērbā.” (83. lpp.) “Lepnums un izšķērdība apgērbā ir grēks.” (89. lpp) Nezinu, vai es spētu novērtēt, kurš no maniem tuvākajiem ir bijis apgērbā izšķērdīgs. Dievs redz sirdis, Viņam vieglāk.

Kādu vārdu arī par žurnāla saturu. Man šķiet godīgi, ja prese cenšas atspoguļot dzīvi un sabiedrību tādu, kāda tā ir. Nevaru īsti piekrist Tev, Miku, ka “Savienības medijs reklamē” attēlus un recenzijas. Drīzāk gribas teikt, ka medijs neatlaidīgi cenšas mūs piedabūt pie domāšanas, vērtēšanas, un jautājumu uzdošanas, kur neviens mums nav aizlēdzis ņemt palīdzību no Tēva Gara, līdz ar to saņemot “vairāk gaismas” nevis no medija, bet no Tēva.

Mēs ar Tevi, Miku, esam pietiekoši solīdi gados, lai atcerētos padomju laikus, kad prese rakstīja tikai par labo un skaisto. Bet vai tā prese mums toreiz šķita vērtīga? Visādā ziņā paldies brālim par domāšanas ierosināšanu. Ar patiesu cieņu

Kaspars Šmidkēns

Sludinājumi

Draudzes jubileja

13. jūnijā Bauskas draudze svinēs 85 gadu jubileju.

Plkst. 10.00

Svētku dievkalpojums Bauskas draudzes telpās, Skolas ielā 3,

Plkst. 15.00

Labdarības koncerts Bauskas pilsētas estrādē.

Visi mīļi aicināti!

E. Vaitas darbi internetā

Novembra numura Adventes Vēstis izskanēja vairāki viedokļi par E. Vaitas rakstu nozīmi un par to, ka Septītās dienas adventistu Baznīcā ir iestājusies krīze, kas izpaužas draudzes locekļu vienaldzībā pret Elenas Vaitas darbiem. Tas lika uzdot jautājumu – kādēļ tā? Protams, katram no mums šis iemesls ir individuāls, taču jāatzīst, ka viena no svarīgākajām problēmām ir tā, ka latviešu valodā Elenas Vaitas raksti nav pieejami – izdota tikai dažas grāmatas. Elektroniski plaša pieeja ir grāmatām angļu un krievu valodā, taču ne visi šīs valodas zina tā, lai spētu iepazīt šos rakstus svešvalodā. Tādēļ Līvānu draudzē radās doma par Elenas Vaitas darbu elektronisko bibliotēku latviešu valodā. Kādēļ gan mums vienviet neapkopot visus Elenas Vaitas darbus, kas tulkoti latviešu valodā? – Tas būtu ērti, ātri un lēti. Tā sākas darbs, un no 2009. gada 1. marta internetā ir ievietota Elenas Vaitas darbu bibliotēka latviešu valodā. Katram individuāli ir iespējams lasīt un meklēt atbildes uz jautājumiem.

Pašlaik mājas lapā tiek piedāvātas tādas grāmatas kā „Ceļš pie Kristus”, „Kristus kalna svētruna”, „Kristus līdzības”, „Kristiešu māja”, „Audzināšana”, „Pēdējo dienu notikumi” kā arī visas piecas grāmatas no sērijas „Laikmetu konflikts” un I, II, III, V, VI, VIII, IX sējumi no sērijas „Liecības draudzei”. Patlaban gatavojam „Liecības draudzei” VII sējumu, un ceram, ka drīzumā būs pieejamas arī „Izmeklētās vēstis”. Nepilnu divu mēnešu laikā mājas lapu katru dienu apmeklē vidēji 7 cilvēki. Ir radušies arī pirmie jautājumi, ieteikumi un lūgumi. Iesa, meklē un interesējas. Mājas lapas koordinatore Līga Vērđiņa Līvānu septītās dienas Adventistu draudze, tel. 29684156, e-pasts: vaitas-darbi@inbox.lv

Līga Vērđiņa,
adventistu Līvānu draudze

„Ērgļi” un „Gulbji”

2. maijā Ērgļu draudzē notika „Ceļa Meklētāju” kluba dalībnieku svinīga uzņemšanas ceremonija. Katru sabatu bērnu nodarbības vadīja Judīte Purviņa. „Ceļa meklētāju” solījumus un likumus mācījās 8 bērni. Ceremoniju vadīt bija ieradušies Rūjienas „Ceļa meklētāju” kluba „Gulbji” dalībnieki Intas Priedes vadībā. Viņi pieņēma 8 „ērgļēnu” un 2 Madonas bērnu solījumus. Kluba nosaukums ir „Ērgļi”. Rūjienas „Ceļa meklētāju” komanda to veica ļoti svinīgi. Tur izskanēja solījumi Dieva un cilvēku priekšā. Ar sveču gaismām, no vienas sveces ar noteiktu simboliku tika aizdedzinātas daudzas citas. Tika uzņemti arī 4 bērni – „Piedzīvojumu meklētāji”. Tie ir bērni līdz 10 gadiem, vieni no pirmajiem Latvijā. Viņiem tika iedegts ar īstu liesmu lūgšanu altāris. Pie tā Judītes vadībā bērni solījās mīlēt Jēzu, katrs piesprauda pie simboliskā altāra savu vārdu. Rūjienieši bija sarūpējuši katram bērnam dāvanu – Bībeli un pašdarinātu simbolisku ziedu. Fotografētāju bija tik daudz, ka Judīte teica: „Jutos kā prezidente!”

Pēc tam sekoja steidzīgas vakariņas un pārgājiens uz Akmeņupīti caur meža ķiploku un ziedošo vizbuļu plantācijām līdz Ogres upei. Lai iepazītos „ērgļu” un „gulbju” komandas tuvāk, Inga vadīja spēles. Tie bija brīnišķīgi atklājumi, jauni, ticīgi draugi, viena „ceļa meklētāji” un gājēji. Atpakaļceļš likās būt garš, bet tas pagāja ātri, jautrībā, jo atpakaļceļā Inga noorganizēja „strautiņu”, kas raiti „satecēja” pie mašīnām. Slavējām Dievu pateicības dziesmās! Saule norietēja, pamādama sveicienus šai vērtīgajai dienai. Dziedājām vēl un vēl, negribējās šķirties...

Maija Žube

Latvijas Lielajā sakopšanas talkā

Bauskas draudze, atsaucoties aicinājumam piedalīties Lielajā talkā, jau laikus pieteicās Bauskas sakopšanas organizatoriem, un svētdien, 19. aprīlī, darbojās Mēmeles kreisajā krastā. Sanāca krietns pulks talcinieku, pat veselas ģimenes vērtīgi pārstāigāja pilsētai piegulošo krastu no trosu tiltiņa līdz lielajam tiltam. Atkritumu bija ne mazums. Pilsētas rota Mēmele nūdien nav pelnījusi ne plastmasas pudeles, ne stikla lauskas, ne citu drazu. Brīžiem dusmojāties, brīžiem skumām par savu līdzcilvēku nesaprātīgo rīcību, bezatbildīgi piemērojot vidi. Vietumis nācās likvidēt pat veselas izgāztuves. Grēks patiesi ir riebīgs.

Sagādātie maisi pildījās ātrāk nekā bijām plānojuši. Stāvie krasti lika vākumus nolikt piebraucamā vietā. Paldies vīriem, kas nejaukā satura nešļavas savāca krastā. Lieti noderēja Oļega līdzpaņemtā ķerra, bet vecus dīvanus, mucas un citus lielizmēra krāmus nācās vest ar Everta piekabīti.

Par vairāk kā četrdesmit pieciem maisiem, neskaitāmām ķerrām un pāris piekabītēm Mēmeles krasts Bauskā šopavasir ir kļuvis tīrāks.

Fotogrāfijā redzama tikai daļa no kuplā talcinieku pulka un piepildīto maisu krāvuma.

Ināra Dimante, Līvijas Baltrušaites foto

■ Vēlreiz par sāli

Kā bija norunāts, aprīlī Tukuma draudzes pēcpusdiena tika veltīta Jēzus vārdiem – „Jūs esat zemes sāls!”. Pārrunājām, ka ūdens kļūst sāļš tikai, sālim tajā izšķīstot. Tad kā mēs varam būt sāls? Skatījāmies Gata sagatavotus attēlus – cilvēki poliklīnikā, veikalā, bibliotēkā, tūrisma pārgājienā. Grupiņās pārrunājām, kā, atrodoties starp šiem cilvēkiem, mēs varam būt sāls – Jēzus liecinieki. Vai mēs būsīm laipni, uzmanīgi, pacietīgi? Vai nezūdisimies, vai mūsu attieksmē varēs redzēt mieru, ko var dot tikai Jēzus? Laika vairs nav daudz, tādēļ lūgsim, lai Svētais Gars uzrādā tās rakstura īpašības, kuras neder Debesīm. Kļūsim par derīgu sāli!

Daina Sproģe

■ Ticība ir dzīvība!

75 gadu jubilejā 11. aprīlī sveicām mūsu mīļo māsu Gaidu Karčevski, vēlot piedzīvot daudz gadu un daudz bagātīgas Dieva svētības.

Patiess kristietis sniedz laipnību tikpat dabiski kā ziedi izdala smaržu. Viņu pazīst pēc laipnājiem un smalkjūtīgajiem vārdiem un darbiem. Nav iespējams mīlēt un nebūt laipnam, jo laipnība ir termometrs, ar kuru var izmērīt mīlestību. Tāda ir Gaida Karčevska.

Sastapšanās

Ik rītu apsveicu ar gaišu prieka skatu,
Ka piešķīris Dievs atkal jaunu dienu man.
Lai Viņa žēlastībā aizvadīt to prastu,
Pie troņa zemojos, un lūgšana tad skan.

Ik rīts nes jaunu sastapšanās brīdi,
Kad varu mīļiem draugiem labu rītu teikt.
Un ceļojums uz Tēva mājām, kaut pa spīdīm,
Tiek mīlestības lokā lūdzot kopā veikts.

Kaut drīzi pienāktu tas brīdis – Lielā Diena,
Kad Kristus kā Ķēniņš uz šo zemi nāks.
Lai noārdīta tiktu iznīcības siena,
Kad savus uzticīgos Valdnieks kopā vāks.

Un tomēr, katru rītu acis vaļā verot,
Es ticu, solījums drīz piepildīsies jau.
Tā dienas aizvadu uz sastapšanos cerot,
Un neviena sirdī lai šaubu par to nav.

(B.Erneststone)

Vēsma Krūma, Aizputē.

■ 20 gadi cietumos

Redzēt rezultātu, tā ir kapelānu kalpošanas dāvana. Lieldienās pirms 20 gadiem pirmo reizi atvērās cietumu durvis kristīgai cietumu kalpošanai. Pilnīgi neticami, kā skrien laiks. Pirmais cietumu misionārs no mūsu baznīcas bija Marina Matule. Viņa daudz ziedojās, lai nestu gaismu cilvēkiem ieslodzījumā. Viņa arī iedvesmoja citus brāļus un māsas šai kalpošanai. Viņu daudzi ieslodzītie atceras kā žēlsirdīgu māsu, kurai nebija brīvdienu, un vārds „nevaru” viņai neeksistēja.

Divdesmit gadu laikā ir bijušas kļūdas un arī veiksmes. Ir augusi kapelānu kvalitāte no brīvprātīgo līdz profesionālam statusam. Kristīto skaits cietumos no mūsu Baznīcas ir ap 200 ieslodzīto.

13. aprīlī kapelāni no daudzām konfesijām bija sanākuši kopā, lai paskatītos paši uz sevi un padarīto darbu. Seši bijušie ieslodzītie sacīja paldies kapelāniem par viņu darbu un dzīves piemēru ieslodzītajiem. „Ja jūs nebūtu nākuši uz cietumu, tad mēs nebūtu šodien šeit, starp atpestītajiem,” sacīja bijušie ieslodzītie.

Kapelāni savukārt izteica paldies Dievam un draudžu vadītājiem par dotajām iespējām un finansiālo atbalstu, kalpojot un gūstot svētības kalpošanas darbā. Viens kapelāns pateica paldies arī savai dzīves biedrei par viņas pacietību un izturību, līdzdarbojoties citu cilvēku vajadzībās. Kāds no baznīcu vadītājiem to nosauca par īpašu Dieva dotu kalpošanas dāvanu.

Bija sajūtama lielā Dieva darba jēga atsevišķu kalpotāju līdzdalībā. Katrs cilvēks var iespaidot otra cilvēka dzīvi, bet nevar pilnībā izmainīt to. Dzīve ir raksturu veidojošs process, kurā katrs cilvēks pie otra cilvēka rakstura pieliek savu roku. Tieši šeit ir jāievēro kopējā darba princips, nevis savu vai mūsu, bet kopējo virzienu pie Dieva. Redzēt rezultātu procesā, tā ir kapelānu kalpošanas dāvana. Katrs bijušais ieslodzītais ir kā izrauta pagale no ļaunuma ugunsgrāka. Katrai izrautai pagalei ir īpaša vērtība Dieva darbā. Nevis nodzēst pagali, bet ielikt Dieva ugunsgrākā ir draudzes darbs.

Šī kapelānu konference tika filmēta, un ir iespējams pasūtīt montētu video disku ar 42 min. ierakstu. Ir iespējams pasūtīt 2008. g. cietumu kristību diskus. Rakstiet lhpc2@inbox.lv

Adventistu Baznīcas cietumu kapelāns Rihards Krieviņš

■ Jauna biedrība „Latvijas veselības misija”

Šā gada 12. aprīlī Septītās dienas adventistu Rīgas 7.draudzes telpās notika biedrības “Latvijas veselības misija” dibināšanas sapulce, kurā piedalījās 16 dibinātāji un vairāki interesenti. Biedrības mērķis ir veicināt veselības un izglītības personības attīstību, uzlabojot indivīda un Latvijas sabiedrības dzīves kvalitāti. Biedrība tika organizēta pēc citu pasaules valstu pieredzes, lai attīstītu veselības kalpošanas darbu visā Latvijā, sadarbojoties ar Latvijas draudžu savienību. Tas nenozīmē, ka katram, kas vēlas darboties veselības jomā, noteikti jāiestājas šajā biedrībā.

Par biedrības biedru var kļūt ikviens, kas atbalsta biedrības mērķi, statūtus un vēlas aktīvi iesaistīties veselības misijas kalpošanā. Tuvāka informācija pie LDS veselības kalpošanas nodaļas vadītāja Agra Bērziņa, tel. 28358532, e-pasts: berzinsagris@gmail.com

■ Kā rīkosimies mēs?

Jau gada sākumā saņēmām uzaicinājumu martā kalpot Adventistu Ezeres draudzē misijas pasākumā. Ezerē ir maza draudzīte, arī mūsu Adventistu Rīgas 7. draudze nav liela, bet, saliekot spēkus kopā, noteikti varam ko izdarīt. 22. marta rītā desmit pieaugušie un četri bērni sākām ceļojumu uz mūsu valsts dienvidrietumiem.

Vietējie bija labi pastrādājuši, apstāigādami visu pilsētiņu un tās apkārtni, daļot ielūgumus uz tematisku pasākumu „Kā rīkosimies mēs?”.

Ievadā klātesošos uzrunāja draudzes sludinātājs Genarijs Roderts. Uzruna bija par to, ka ne vienreiz vien cilvēce ir brīdināta par draudošajām briesmām un bojā eju, piemēram, Sodoma, Pompeja u.c., bet ļaudis smējās un neņēma vērā tām sūtītos brīdinājumus. Toties Ninives ļaudis ar savu grēku nožēlu piedzīvoja, ka Dievs par tiem apžēlojās un atcēla Savu nodomu. Īsumā tika sniegts arī ieskats par to, kas sagaida mūs katru nākotnē – kāds būs šīs lielās cīņas noslēgums un kādas personas uznāks uz šīs pasaules vēstures noslēguma skatuves. Katram ir jāatbild uz liktenīgo jautājumu „Kā rīkosimies mēs?”.

Skanēja arī muzikāli priekšnesumi. Programmas trešajā daļā klausītājiem bija iespējams izsekot kāda jauna cilvēka Dieva meklējumiem un pārdzīvojumiem, kā arī uzzināt, kāpēc viņš piedzīvoja bojā eju. „Sīmanis” bija saticis Noa, uzzinājis visu par Dieva negrozāmo lēmumu, pasaules likteni un izglābšanās piedāvājumu. Taču vistuvāko ģimenes locekļu, draugu un pat baznīcas neticība aplāpēja viņā ilgas pēc Dieva un nostiprināja atziņu „dzīvot kā visi normāli cilvēki”. Kad sākās lietis un dabas elementu trakošana, tad jaunajam cilvēkam bija lemts tikai redzēt, kā Noa kuģis, majestātiski līgodamies un vēja satverts, attālinājās lielajās ūdens masās. Pēdējais, ko viņa prāts aptvēra, bija rūgtā atziņa: „No kā es visvairāk baidījos, ka tā varētu būt patiesība, tas arī notika. Tā bija patiesība...”

Vēl tika dziedātas dažas dziesmas ar novēlējumu, lai krustā sistais Pestītājs kļūst par katra cilvēka spožo Rīta Zvaigzni un skaistāko cerību piepildītāju. Un tikai tad zālē atsākās sarunas un kustība.

Lai Dievs svētī Ezeres draudzi un svētī arī izkaisīto Vārda sēklu.

Maina Roderte, Rīgas 7. draudze.

■ Talsu baznīcai – 10!

Ir notikuši brīnumi, kurus daudzi nezina. Savulaik uz Talsiem tika atsūtīts mācītājs Genarijs Roderts. Viņš sazinājās ar Aivaru Rodertu, zīmējot pirmos izmērus dievnama celtniecībai. Šie zīmējumi tika iesniegti Talsu arhitektam A. Lācim. Viņš sagatavoja projektu dievnama celtniecībai divos stāvos. Šis projekts bija praktisks un skaists, kuram nav līdzīga!

Tika atrasta vieta celtniecībai Krievraga ielā 3. Tika nojaukta vecā māja un sagatavots līdzenums. Pamatakmeni ielika A. Āriņš un V. Geide. Celtniecībā iesaistījās visa Talsu draudze. Kāds brālis ziedoja no sava meža 20kub.m. priedes dēļu grīdām. Citi savus materiālos uzkrājumus. Bija līdzekļi no Latvijas draudžu savienības, kuru jau vadīja V. Reķis. Palīdzību saņēmām no mīļām draudzēm, par ko atkārtoti pateicamies!

A. Roderts sacīja: „Ja jūs liksit šifera jumtu, tad par maniem izgatavotiem logiem būs jāmaksā, bet ja jūs liksit sarkano skārda jumtu, tad par logiem nebūs jāmaksā.” Tika īstenots pēdējais variants. Aivars Roderts izgatavoja ozola koka ieejas durvis un krāšņas kāpnītes, kuras ved augšstāvā.

Ja nebūtu Genarija un Aivara Rodertu, šaubos, vai mums būtu šī celtnie. Sužu krēsli, kuri nonāca Valmieras draudzē, tika atvesti uz Talsiem. Raivis Kaspars maksāja par plastmasas logiem visai baznīcai un finansēja centrālapkures sistēmu visa dievnama siltināšanai.

Sabatā, 2. maijā, svinējām jubileju. V. Zilgalvis sacīja svētrunu. Mazā Junita Kaspars pie mikroфона dziedāja solo „Dari mani, mīlais Jēzu!” Ainis atskaņoja flautas solo. Skanēja arī kora dziesmas.

Tad visi klātesošie tika aicināti augšstāvā pie mielasta galdiem. Mūs iepriecināja pavasara saule un Dieva svētība! Pateicamies!

Ilgus gadus mūsu draudze dzīvoja baptistu baznīcā, par ko pateicība māc. A. Škuburam par laipnību. Tagad mums pašiem savs nams Dieva pielūgšanai, kuru uzcēlām gada laikā! Atbrauciet, paskatieties, kā mēs dzīvojam! Katru dusu dienu mēs svinam kopības svētkus!

Ernests Negribs Talsos

■ Sev tuvajiem cilvēkiem

Lieldienās Adventistu Rēzeknes draudze sadarbībā ar Daugavpils un Līvānu draudzes jauniešiem aicināja uz dievkalpojumu Rēzeknes dievnamā savus draugus un radniekus. Jauniešu vēstījumā klātesošajiem tika likts akcents ne tikai augšāmcelšanās notikumiem, bet arī uz Kristus otro nākšanu.

Rēzeknes draudze, meklējot ceļu pie sev tuvo cilvēku sirdīm, bija sagatavojusi tiem ielūgumus uz konkrēto pasākumu. Daudzi bija ļoti priecīgi par skaisto ielūgumu. Tas palīdzēja arī atcerēties par gaidāmo pasākumu.

Dievkalpojums pulcēja prāvu skaitu atnācēju. Paldies visiem, kas piedalījās tā organizēšanā!

Elīna Ģipsle, Rēzeknes draudze

Dieva rokas nav par īsu!

Marta Adventes Vēstu numurā bija publicēta vēstule, kurā kāda ticības māsa lūdza palīdzību jautājumā par strādāšanu sestdienās. Viņa rakstīja, ka ģimenē ir vienīgā apgādniece un neredz citu izeju. Publicējam vienu no atbildes vēstulēm.

L.c. māsa Intra!

Izlasīju jūsu vēstuli “Adventes Vēstis”. Tā kā bija lūgums palīdzēt garīgi šajā jautājumā, tad nolēmu pamēģināt, varbūt ka noderēs. Tāpat kā visi brāļi un māsas, piekritīšu, ka Dusas dienā strādāt nav jāiet, pat nedrīkst. Jebkurš Dieva bērns, kas turas pie bauslības un praviešiem, citu atbildi jums nedos. Šis ir jūsu personīgais ticības pārbaudījums. Rakstu jums tāpēc, ne lai vēlreiz atkārtotu ceturto Bausli, bet lai liecinātu. Jūsu gadījums būtībā ir ļoti līdzīgs kādreiz manējam.

Savā laikā es biju atraitne ar trīs mazgadīgiem bērniem (3, 6 un 8 g.v.). Ne-laimes skārta es meklēju patvērumu un mierinājumu pie Dieva. Braucu uz tuvāko Adventistu Salacgrīvas draudzi. Draudzē jutos atbalstīta, pieņemta, kā arī iedrošinājumu un iepriecinājumu vārdus saņēmu no pašas Bībeles. Biju ļoti laimīga ar jaunatrasto mācību. Sāku arī mācīties Bībeles izpētes stundas. Pienāca kārta mācībai jeb atziņai par sabatu.

Kā jau daudziem cilvēkiem, arī man nācās izlemt: turēt to godā vai nolemt iet darbā. Kā tad lai dzīvo tālāk? Es biju arī lauciniece, un tur sevišķi lielas izvēles darba jautājumā nav. Savu ikdienišķo maizīti pelnīju sūrā un grūtā slaucējas darbā. Apgādnieka zaudējuma pensija bija ļoti maza. Pa galvu jaucās daudz jautājumu. Es un trīs bērni... Mēs neiztiksim ar šiem līdzekļiem.

Bet šī jaunā mācība runā nepārprotami – ievērot un pieminēt sabata dienu! Baidījies arī tā atklāti pārkāpt Kunga Bausli. Punktu jautājumam pielika izlasītā rakstvieta Jes. 58:13,14 – “Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas, nedari manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par tā Kunga svēto dienu, un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un

tukšām valodām, Tad tas Kungs būs tavs prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo tā Kunga mute to tā noteikusi.”

Tas bija izlemts. Nolēmu, dzišos pēc šīs Dieva valstības, tad lai tas Kungs piemet pārējās lietas pēc Savas patikšanas.

Aizgāju pie kolhoza priekšnieka un uzteicu darbu. Tā vienkārši jau vaļā mani nelaida. Tā kā biju ilgus gadus pirmrindniece, tad “tielēšanās” bija ilga. Nebiju pierunājama. Izejot no kabineta, viņš vēl novēlēja: “Lai Dievs palīdz!”

Nekas patīkams nebija no savu neticīgo

nopirku govi un vistas. Un jāteic, ka Dievs šo pirkumu ļoti svētīja. Es nodevu pienotavā pienu un pārdevu olas, kā rezultātā naudas man iznāca mēneša beigās tikpat un vēl dažreiz vairāk nekā tad, kad strādāju fermā. Te es ar savu prātu sapratu, Dievs palīdz un svētī! Te jau taustāmi bija redzams tas, ko Viņš ir solījis Savā Vārdā! Biju ļoti priecīga, ka biju izdarījusi izvēli tieši tādu.

Dievs vispirms, māsa Intra, gaida Tavu brīvu izvēli. Protams, būs daudz jautājumu, bet ļauj tos risināt Kun-

Nolēmu, dzišos pēc šīs Dieva valstības, tad lai tas Kungs piemet pārējās lietas pēc Savas patikšanas.

radinieku puses. Niknie skati un kur nu vēl visādi vārdi... Bet visam šajā gadījumā nebija nozīmes. Es darīju to, ko Dievs no manis vēlas, ar to bija izteikts viss.

Pirmā brīvdiena. Piemetas tādas kā šaubas, vai tik neēju par tālu. Kā audzināšu tagad bērnus? Vai tad šādos gadījumos no Dieva puses nav atlaides? Bībele ir viena, un likums visiem vienāds – galvā bija pārliecinoša atbilde. Lūdzu Dievam, lai Viņš tagad dara brīnumu. Arī apkārtējie lauku kaimiņi bija ieinteresējušies par mani “jaunajiem gājieniem”.

Vai nu Varenajam ir Rokas par īsu, vai svētību par maz, kas radījis Visumu? Nu nē! “Baudiet un redziet, cik tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas! Bīstieties to Kungu, jūs, Viņa svētie, jo, kas Viņu bīstas, tie nepazīst trūkuma.” (Ps. 34:9, 10) Pirksti tika likti uz šiem Dieva vārdiem. Lūdzu un kaut ko darīju arī no savas puses. No iekrātās naudas

gam. Pieķeries Viņa apsolījumiem. Viņš taču nemelo! Varu piebilst, ka Dievs ļoti pagodinājis manā dzīvē. Viņš man vēl dāvājis ļoti brīnišķīgu, ticīgu dzīves draugu. Mūsu laulībā (15 gadus) ir dzimuši 5 bērniņi. Mēs esam iekārtojušies laukos savā privātā mājā, ko arī paši uzcēlām. Dievs ir ļoti varens, un Viņam ir vērts klausīt. Ne jau lai tikai šeit vien labi viss būtu. Kas tas viss ir, salīdzinot ar to, ko Viņš ir apsolījis nākotnē! Mēs savu Svētību Avotu redzēsim un dzīvosim kopā.

Māsiņ, izvēlēsimies nemīdīt To, kas tik dārgi samaksāja. Šī iznīcīgā lieta tak' nav to vērtā. Liec droši soļus uz priekšu un pacel savu skatu uz Glābēju. Viņš jau Tevi gaida. Es lūgšu arī Debesu Tēvu, lai Viņš dod Tev spēku no augšienes. Mēs esam māsas un kopā dodamies uz Debesu Dzimteni, īstajām Mājām. Esi stipra un droša, Tev ir stiprs Palīgs – Svētais Gars. Viņš dos Tev uzvaru!

Ar mīlestību,

Inga Ozoliņa, Mazsalaca

Valda Reķe,
adventistu Latvijas draudžu sav.
Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja

Vai esi “draugos”?

Ar šādu jautājumu noteikti ir saskārušies daudzi no mums. Ja ne mēs paši personīgi, tad vismaz kāds no mūsu ģimenes locekļiem, darba biedriem vai paziņām ir Latvijā pazīstamā portāla draugiem.lv lietotājs. Būsim godīgi, daudzi no mums ir „draugos,” kur kopā reģistrējušies vairāk nekā divi miljoni četri simti tūkstoši cilvēku (apmēram tik, cik iedzīvotāju ir Latvijā!).

Šī raksta autore mērķis nav diskutēt par šī portāla vai kāda cita interneta portāla lietderīgumu, vai to apšaubīt, bet gan aicināt pārdomāt, kas šajā gadsimtā nosaka mūsu savstarpējo attiecību kvalitāti un dzīves vērtības.

Vai draudzēties ir peļami?

Vai gan tas ir peļami – draudzēties, iegūt jaunus draugus, iepazīties, atgūt pazaudētus draugus, senus paziņas, sazināties, ielūkoties citu albumos un dienasgrāmatās, apsveikt un iepriecināt, parunāties, turklāt lēti un jebkurā diennakts laikā! Mēs, pieaugušie, taču mācām bērniem draudzēties, būt draudzīgiem, draudzīgi izturēties, būt pieklājīgiem. Kuram no mums negribas labus draugus, un kur nu vēl vecumā, kad draugi nozīmē daudz vairāk nekā vecāki, skolotāji un citi pieaugušie, kuri visvairāk vēlas pamācīt, labot un nosodīt? Kāpēc neizvēlēties draudzēties, kur neviens nerunā pretī, nekoriģē, bet aicina, uzsmaida, ir atraktīvi un visai labvēlīgi.

Neesmu pētījusi dažādu cilvēku dažādos motīvus, kāpēc viņi izvēlas virtuālo attiecību modeli. Šajā rakstā vēlos vērst pieaugušo lasītāju uzmanību savas dzīves modelēšanai saistībā ar savu bērnu reālo dzīvi un iepazīšanos ar pieaugušo pasauli.

Bērns apgūst vecāku pieņemtās normas un vērtības

Vecāki, protams, saviem bērniem ir paraugs un skolotāji cilvēcisko attiecību jomā. Bērnu pašapziņa veidojas ne tikai tieši – mācoties un atdarinot –, bet arī salīdzinot savu pieredzi ar vecāku dzīvesveidu. Tādējādi, ja vecāku normas un vērtības bērniem nav pievilcīgas, viņi meklē uzvedības paraugus citu pieaugušo vidū.

Audzināt bērnu nozīmē nostiprināt viņā noteiktus izturēšanās modeļus sabiedrībā – sociālās orientācijas: nepieciešamās vērtību orientācijas; sabiedriski nozīmīgo pieredzi: saskarsmes, darba, domāšanas un radošās darbības iemaņas. Bērni ir ģimenes vērtību atspoguļotāji un tālāk nesēji savā dzīvē un darbībā. Vai vēlamies, lai bērni pauž ģimenes vērtības, kas saskan ar vārdiem un darbiem un kuros izpaužas vitālās, starppersonu līmeņa, garīgā līmeņa un sociālā līmeņa vērtības?

Cilvēks ir sociāls pēc savas dabas, līdz ar to viņam ir noteiktas sociālās vajadzības pēc kontaktiem, cilvēciskiem sakariem, pieķeršanās, kā arī pēc pašapliecināšanās – zināmas vietas ieņemšanas grupā – un pēc pašapziņas – savas individualitātes izjūtas un izpratnes par atšķirību no citiem. Lai sekmīgāk noritētu bērnu socializācijas process, vecākiem jācenšas attīstīt savos bērnos tādas personības īpašības kā

- drošums, pārliecība, ko nosaka pašvērtības apzināšanās;
- labo īpašību un nepilnību izpratne un apzināšanās sevī pašā un apkārtējos;
- cieņa pret labsirdību, godīgumu, draudzīgumu, līdzcietību, pacietību un dvēseles spēku;
- gatavība būt atbildīgam par savu rīcību;
- prasme palīdzēt atrast kopēju valodu un prieku saskarsmē ar dažāda vecuma cilvēkiem.

Cik lielā mērā vēlamies, lai mūsu bērni komunicētu viens ar otru, ar pieaugušajiem vai noskatītos un lasītu pieaugušo daudzreiz ne visai adekvāto valodu šajā draudzības tīmeklī?

Cik lielā mērā vēlamies, lai bērni kļūtu mazi pieaugušie, kuri no savas pasaules perspektīvas iekļaujas šajā dažkārt izdomātajā, nereālajā pasaulē? Vai aizliedzot nepadarām aizliegto objektu daudzkārt pievilcīgāku? Vai aizliedzot mājās lietot internetu vai piedalīties “draugos”, nebrūģējam drošu vēlēšanos to darīt citviet, vecākiem neredzamā un viegli pieejamā vietā?

Šie un vēl citi ir strīdīgi un tikai vecākiem pašiem atbildami jautājumi. Iespējams, ja vēl neesat “draugos,” pirms kaut ko aizliedzat vai nosodāt, vajag to iepazīt un izvērtēt. Lietderīgi aprunāties ar citiem domājošiem, radošiem un izglītotiem vecākiem.

Bērnu domas par internetu

Kanādiešu pētījums parāda bērnu attieksmi pret pasaules tīmekli. Organizācija “Kids Help Phone” veikusi izpēti internetā un aptauju bērnu vidū, lai noskaidrotu, kas ietekmē savstarpējās attiecības. Rezultāti bija itin pārsteidzoši pētniekiem, jo katrs ceturtais pusaudzis atzina – attiecības internetā ir daudz nozīmīgākas nekā reālajā dzīvē, kā arī, ka savas attiecības internetā slēpj no klases biedriem un citiem “īstajiem” draugiem. Viena piektdaļa

Katrs ceturtais
pusaudzis uzskata, ka attiecības
internetā ir daudz nozīmīgākas
nekā reālajā dzīvē...

no aptaujātajiem pusaudžiem ir atzinuši, ka vismaz reizi ir iemīlējušies cilvēkā, kuru nav satikuši, bet iepazīnuši ar interneta starpniecību. Interesants ir fakts, ka apmēram 40% no tiem, kas piedalījās aptaujā, atzina, ka nešauboties uzticas cilvēkam, ar kuru kaut vienu reizi runājuši internetā. Apmēram tikpat daudz atzīst, ka vispirms draugus iepazīnuši internetā, pēc tam satikuši.

Ja visu pārējo nerasījāt, tad, vecāki, nākošo teikumu, lūdzu, izlasiet:

“Viena trešdaļa no 2200 aptaujātajiem bērniem vecumā līdz 14 gadiem nekad ar vecākiem nav runājuši par interneta drošības jautājumiem!”

(<http://gimene.info/pasaule/aid/5211/attiecibas-interneta>)

Dažu pieaugušo viedokļi un uzvedība internetā

”Kaut kā tā sanāca, ka draugiem.lv reģistrējos tikai pirms divām dienām. Un biju ļoti pārsteigta par to aktivitāti, ko ieraudzīju un izjutu! Radās viela pārdomām, kas tad īsti tagad cilvēkiem ir svarīgāks – iepazīties, kā agrāk, uz ielas, darbā, tusiņos, vai darīt to, izmantojot jaunākās tehnoloģijas, t.i. datorus... Kas ir attiecības Internetā? Skaidrs, ka nevar izjust cilvēku, var par viņu nojaust tikai pēc viņa attieksmes, kas izpaužas vārdos. Bet vai ar to pietiek? Internetā var iekrist tādā azartā, ka nepamanot vari sadarīt milzu lietas, bet vai pēc tam ir drosme to visu realizēt dzīvē? Katrā ziņā es nesaku, ka tas ir slikti, ļoti, pat ļoti interesanti ir komunicēt ar tik interesantiem un dažādiem cilvēkiem...”

“Tie ir labākie cilvēki pasaulē, kas izgudroja “draugus,” reiz ar asarām acīs atzina kāda pusmūža sieviete, kura bija atklājusi interneta sniegto iespēju “zelta maliņu”

– tīmeklī atradusi sen neredzētus skolasbiedrus, kādu attālāku radnieku, atjaunojusi saziņu, daudz uzzinājusi no viņu profila informācijas un bilžu galerijām. Tikai daži klaviatūras taustiņu pieskārieni, un sūtījums aiztrauc vēja spārniem pasaulē, kurā nav tikai labais.”

“Katra otrā sieviete labāk uz nedēļu atteiktos no sekta, nekā dzīvotu tādu pašu laika posmu bez interneta, liecina mikroshēmu ražotāja “Intel Corp” pasūtītā aptauja. Līdzīgu upuri būtu gatavi nest tikai 30% vīriešu, noskaidrots aptaujā. 95% aptaujāto sacīja, ka internetam viņu dzīvē ir ļoti svarīga vai svarīga loma. Bet 67% interneta pieslēgumu mājās vērtēja augstāk par tādiem tēriņiem kā kabeļtelevīzijas abonēšana (39%), pusdienošana kafejnīcā (20%), drēbju pirkšana (18%) vai sporta kluba abonents (10%). 61% sieviešu labāk uz divām nedēļām atteiktos no televīzijas skatīšanās, nekā nedēļu dzīvotu bez interneta. Pēc “Intel Corp.” pasūtījuma aptauju novembra beigās veica “Harris Interactive”, iztaujājot 2119 pieaugušos.”

Sagatavots pēc LETA materiāliem

Virtuālās komunikācijas ēnas un saulainās puses

- Virtuālajā komunikācijā pietrūkst emocionālā klātbūtnes efekta un atbildes reakcijas, kas šo saziņas veidu padara mazāk adekvātu un ticamu;
- Virtuālajai komunikācijai ir daudz ieguvumu - informācijas apmaiņas ātrums, kā arī interaktivitāte – iespēja piedalīties;
- Virtuālā vide ļauj manifestēties arī paša viedoklim un personīgai informācijai (dažādos čatos, forumos utt.), kas paver durvis pārpratumiem un negācijām;
- Internets ir vajadzīgs un noderīgs informācijas apmaiņai, kur nav nepieciešama personīgā attieksme un ieguldījums,

piemēram, nosūtot konkrētus paziņojumus, ielūgumus un vēstules;

- Tā ir saziņa, kurā nav ļoti būtiska komponenta – emocionālās klātbūtnes efekta un atspoguļošanas;
- Komunikācijas process tiek skaidrots kā signālu nodošana otram, kurš spēj producēt un uztvert tos, ienāk sajūtās, ievijas kustībās, žestos un mīmikā, līdz rod izpausmi vārdos, kurus turklāt pavada attiecīga intonācija. Tā visa ļoti pietrūkst komunikācijai internetā, kur monitorā parādās vien noteiktas burtu un vārdu kombinācijas,
- Klātbūtnes efekta trūkums virtuālajā komunikācijā ne tikai spēj sagrozīt un ķēmot saziņas procesu, ko labot steidz “smaidiņi” un paskaidrojošas kvadrātiekvāiņas, bet arī ļauj izvairīties no atbildības un iespējas saņemt atbildes reakciju, pārvēršot šo komunikēšanās veidu emocionālā izgāztuvē u.c.

Pēcvārds

Jūs neesat „draugos”? Varbūt vērts ieskatīties? Varbūt draudzēties? Daudzi šādā veidā sludina Dieva Vārdu, diskutē un atrod domubiedrus un draugus ilgam laikam. Kamēr mēs lietderīgi un vajadzīgi darbojamies internetā, ko dara mūsu bērni?

Iesaku ieskatīties:

- 1) Interneta lapa, kas veltīta dažāda informācijai par attiecībām ģimenē. Norādes: attiecības, vecāki, vecvecāki, brāļi un māsu attiecības, ģimenes problēmas, intīmā vardarbība: <http://www.personal.psu.edu/faculty/n/x/nxd10/family/family3.htm>
- 2) Portālā www.saimniece.lv raksts: “Interneta atkarības risks un pazīmes.” (Šajā rakstā tiek piedāvāti divi testi, kas ļauj noteikt attiecības ar internetu.)

Ko var darīt vecāki?

Ko vecāki var darīt, lai bērni varētu izmantot tās priekšrocības, ko dod bagātīgais interneta resursu klāsts, bet tajā pašā laikā tiktu pasargāti no ļaunas ietekmes?

- Nodrošiniet, lai jūs varētu novērot bērnu darbošanos internetā. Atļaujiet lietot datoru tikai telpās, kur uzturas visa ģimene, ne bērnu istabās.
- Izglītojiet savus bērnus. Izskaidrojiet saviem bērniem, kādas briesmas pastāv internetā. Dodiet viņiem iespēju pašiem kļūt gudrākiem interneta lietošanā.
- Apsveriet iespēju nopirkt interneta filtrus vai vismaz izmantot tos filtrus, kādus piedāvā jūsu interneta pakalpojumu piegādātājs. Šodienas filtri ir pietiekami moderni un ļauj pat izsekot tās adreses, kuras ir skatījušies jūsu bērni.
- Iedrošiniet savus bērnus jūs traucēt un sacīt jums, ja viņi ir redzējuši vai pieredzējuši kaut ko nepatīkamu internetā. Tad jūs varat informēt attiecīgās iestādes, ja nepieciešams.
- Esiet aktīvi. Sekojiet līdzi visai likumdošanai, kas attiecas uz runas brīvību, cenzūru un bērnu pieeju ciparu medijiem. Izvērtējiet, kā tas ietekmē jūsu ģimeni, un ļaujiet likumdevējiem zināt, ko jūs par to visu domājat.
- Iedrošiniet savus bērnus izmantot priekšrocības, kuras sniedz plašās jaunākās datortehnoloģijas. Tikai atcerieties, ka jāizmanto piesardzība un veselais saprāts, vadot viņus ceļojumā pa interneta pasauli.

LifeInfo, vol. 5, issue 1

Viedokļi

Antons Baranovskis,

Internetam, kā katrai lietai, ir divas puses. Uz mūsu grēcīgās zemes nav neviena cilvēcīga izgudrojuma, kurš būtu tikai labs vai tikai slikts – galvenais, kā to izmanto. Dzirdēju kādu piemēru par diviem cilvēkiem, kuri strīdējās savā starpā

un iekarsuši sāka viens otru iekautīt ar to, kas pagādās pie rokas. Viens no tiem paķēra Bībeli, kura bija iesieta koka vākos ar sudraba kalumu, un sita otram pa galvu... Iznākums skaidrs. Līdzīgu piemēru ir ļoti daudz.

Sātans nav mainījies, bet šajā pēdējā laikā ir iekarsis lielās dusmās, izmanto visas iespējas, lai katru labu lietu pārvērstu par kārdinājuma ieroci.

Internets ir laba lieta, ja to pareizi izmanto. Bez maksas sazināšanās līdzeklis. Ir pieejami Bībeles lasījumi rakstiskā veidā, gan arī audio ierakstā. Bībeles apcerējumi, svētrunas, kinofilmas, radio pārraides un viedokļu apmaiņa ar draugiem, paziņām un draudzes locekļiem, ne tikai pilsētas vai valsts ietvaros, bet visā pasaulē. Mana pārlicība, ka Dievs izmanto arī internetu, lai varētu ar “Trīs eņģeļu vēsti” uzrunāt visu pasauli un katru cilvēku. Kam ir pieeja internetam, būtu nepieciešams to izmantot Dieva Valstības pasludināšanai. Iespējas ir milzīgas, apsveikumi dzimšanas un vārda dienās, svētkos un piemiņas dienās. Novēlot Dieva svētības, stiprinot grūtībās un ciešanās, stiprinot pārbaudījuma un izmisuma brīžos.

Internetā ir tāpat kā Ēdenes dārzā. To ieslēdzot jūs pašā vidū redzat reklāmas un vilinājumus, līdzīgi kā pirmie cilvēki “redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru”. Mācīsimies apiet un nenospiest pogu “atvērt”, zinot, ka tur ir pievilcīgi kārdinājumi. Sātans ir ļoti viltīgs, ja iedosiet mazo pirkstiņu, viņš var paņemt visu – laiku, Pestītāju, cerību un dzīvību. Ēdenes dārzā, kur “viss bija ļoti labs”, sātans ar viltu iemānīja cilvēkiem aizliegto augli, lai šķirtu cilvēku no mīlošā Radītāja, un mēs visi baudām nepaklausības sekas. Dievs mūs ļoti mīl un aicina: “Atstājieties no visiem saviem pārkāpumiem, ar ko jūs noziegušies pret Mani, iegūstiet jaunu sirdi un jaunu garu. Kāpēc gan jūs gribat mirt, Israēla nams?”

Juris Pasternaks,

Dīvaini runāt par tēmu, kas man nav īpaši aktuāla. Agrāk vairākkārt esmu mēģinājis apgūt vienu vai otru programmu, bet šīs zināšanas ātri vien pagaisa, jo ikdienā personīgi datoru nelietoju. Tā tas bija līdz šī mācību gada sākumam, kad

skolotāja pienākums ir e-žurnāla aizpildīšana. Tad nu mēs, vairākums no vecajiem skolas “bukiem”, bijām spiesti šo daiktu apgūt. Manā paziņu lokā ir atkarīgie, kuri visu savu dzīvi ir ietilpinājuši šajā kastē. Vairākumam gan tas ir darba un saziņas līdzeklis. Draugi vairākkārt man ir jautājuši, kad es beidzot iegādāšos kompīti? Bet ir kāds ļoti būtisks iemesls, kas mani attur no šī soļa - tas ir laiks, kuru es pavadu kopā ar manu Kungu. Iegādājoties datoru, šis laiks noteikti saruktu, tādēļ pagaidām manas dzīvokļa durvis šai lietai ir slēgtas.

Astrīda Zasa,

Tiem, kas apguvuši internetu, ir ierasta lieta komunicēt ar citiem cilvēkiem, izmantojot šīs iespējas. Portālos varam arī atrast bezgala daudz kristīgās informācijas, materiālus, svētrunas, dziesmas un filmas. Domubiedru grupās varam kopīgi iepazīt Dieva Vārda patiesības, diskutēt. Kāds, kurš varbūt tā neapmeklētu draudzi klātienē, caur interneta iespēju izmantošanu atnāk un atrod savu draudzi. Vai tad cilvēkiem ar ierobežotām spējām staigāt internets nesniedz lielisku iespēju būt aktīvam kristietim? Nesen kāda manas draudzes māsa bija tālu prom no Latvijas. Pateicoties interneta iespējām, katru vakaru varējām kopīgi lūgt, sarunāties. Un varētu tā pieminēt daudz pozitīvu iespēju. Mīnuss ir tikai tas, ka gadās arī kāds maldu mācību paudžs, un te ir nu jāatšķir, kur ir patiesība.

Un vēl, dators nevar tā aizņemt laiku, ka nepaliek laika sarunai ar Dievu un ieklausīties Viņa balsī. Kā apustulis Pāvils teicis 1 Kor. 6:12: “Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.”

Evanģēlija vēsts pasludināšanā šīm mūsdienu tehnoloģijām ir tikai viens nozīmīgs posms, tālākais ir saskarsmes kalpošanas darbs draudzē Dievam un līdzcīvēkiem.

Baiba Ārmane,

Ikdienā internetu lietoju apmēram 2-3 stundas, dažreiz arī vairāk. Pārsvārā to izmantoju, lai uzzinātu jaunākās un aktuālākās ziņas par to, kas notiek Latvijā un pasaulē, mācību procesam un paskatīties, kas jauns ir draugiem.lv. Tur vakaros mēdzu „satikties” un parunāt ar sen neredzētiem draugiem. Nekāda negatīva pieredze saistībā ar internetu nav bijusi, bet pozitīvā ir tā, ka kādā vēlā sestdienas vakarā, esot draugiem.lv un garlaikojoties, man nejauši nodibinājās kontakti ar kādu foršu puisi, kurš tagad ir mans vīrs :).

Manas domas par publiskajiem portāliem ir pozitīvas, ar nosacījumu, ka visu dara ar mēru, jo ir iespēja atrast un tādā veidā no jauna satikt cilvēkus, ar kuriem kaut kādu iemeslu dēļ ir pārtrūkuši kontakti. Taču, protams, pastāv briesmas, ka cilvēki, pašiem sev nemanot, jau pārkāp daudz ir pārcēlušies attiecības un komunikāciju ar citiem uz virtuālo vidi, tādā veidā pamazām zaudējot spēju izveidot kontaktus un draudzību reālajā dzīvē. Interneta vidē var apmainīties ar pāris vēstulēm, un „viss notiek”, bet reāli cilvēks tomēr ir jāsaprot un savā ziņā jāizjūt, lai varētu veidot kaut kāda veida draudzību vai attiecības. Satikties ar draugu, parunāties un kopā darīt visādas interesantas un aizraujošas lietas tomēr ir daudz patīkamāk, nekā tikai skatīties uz viņa bildi draugiem.lv un apmainīties ar vēstulēm.

Ida Martuženoka,

Esmu 1. grupas invalīde. Man mājās ir internets, un esmu ļoti apmierināta. Tur man ir daudz draugu. Varu caur internetu daudziem liecināt par Dievu. Saņemu daudz informācijas par Kristu, bet varu arī apliecināt Dieva vārdu. Esmu ļoti priecīga, ka varu liecināt par Dievu. Internets man ir sazināšanās ar draugiem. Katru sabatu mūsu mācītājs atsūta svētrunas ierakstu. Cik jauki – ja nebija iespējas būt dievkalpojumā, varu saņemt stiprinājumu no Dieva Vārda.

Intervēja
Tatjana Tomšone,
AV galvenā redaktore.

Mīlestības dēļ Latvijā

Agris Bērziņš, viens no jaunākajiem un aktīvākajiem mācītājiem. Veselīgs dzīvesveids un veselības kalpošana ir vēl viens viņa darba lolojums. Ziņās var lasīt par „Latvijas veselības misijas” dibināšanu. Ir vērts iepazīties ar Agri tuvāk.

Kāds ir Tavs ticības ceļš?

Saprotu, ka mans ticības ceļš ir iesācies vecumā, kurā gadus vēl neskaitīju. Esmu pateicīgs Dievam, ka Viņš man ir ļāvis piedzimt un uzaugt ticīgā adventistu ģimenē. Vecāku uzticīgā ticības dzīve manī atstāja neizdzēšamu iespaidu. Vienmēr esmu bijis pārliecināts, ka dzīve ar Dievu – tas ir arī mans ceļš ... 9 gadu vecumā, pārdzīvojot traģisko notikumu, kurš neļāva manam brāļēnam sagaidīt 19.-to dzimšanas dienu, sapratu – dzīve var izbeigties arī jaunības gados. Cik gatavs esmu es sastapties ar Kristu?

Jo vairāk lasīju Bībeli, jo vairāk sapratu, cik ļoti Dievs ilgojas, lai pilnībā savu dzīvi nododu Viņam. 15 gadu vecumā cilvēku un eņģeļu priekšā ar kristību apliecināju, ka pieņemu Jēzu par savu Pestītāju.

Tu izvēlēties arī iegūt garīgo izglītību. Cik daudz šo lēmumu ietekmējis Tava tēva kalpošanas piemērs?

Mani vecāki vienmēr ar degsmi ir kalpojuši draudzē, īpaši jau tēvs. Viņš kalpošanas darbā ir centies atdot visu sevi. Man kā bērnam tas nemaz nebija tik patīkami, jo dažreiz likās, ka draudze

viņam ir svarīgāka. Vecāki skubināja arī mani kalpot draudzē. Piemēram, mans uzdevums bija ar automašīnu atvest vecākos draudzes locekļus uz draudzi. Tā es kļuva par draudzkopi.

Kāpēc nolēmi studēt Austrijā? Kā tas ir – studēt tik tālu no dzimtenes?

Piedāvājums doties uz Austriju nāca negaidīti, ko es pieņemu kā Dieva dāvanu. Uz Austriju nebraucu, lai mācītos teoloģiju, bet lai iemācītos vācu valodu. Nebija viegli aizbraukt, jo Latvijā palika ģimene un draugi. Aizbraucot uz skolu *Seminar Schloss Bogenhofen*, pirmie mēneši bija diezgan pagrūti, valodas zināšanas bija pavisam nelielas, un nebija arī draugu. Lai arī biju adventistu vidē, nelielā skolā (ap 150 skolēnu un studentu), tomēr ļoti ilgojos pēc mājām un savējiem. Apmēram pēc pusgada, kad varēju sarunāties, sāku pierast pie jaunā dzīves stila un biju atradis arī draugus. Kļuva vieglāk, un nepagāja ilgs laiks, līdz Bogenhofena kļuva par manām otrām mājām.

Ko tieši Tu studēji?

Pirmajā gadā mācījies vācu valodu, nedaudz ar Austrijas dialektu, kas man līdz šai dienai liekas patīkamāks nekā

“tīrā” vācu valoda. Tieši šajā gadā uz jauniešu lūgšanu nedēļu bija ieradies brālis Samuel K. Pipim no ASV. Dievs caur viņu mani uzrunāja, un lūgšanas nedēļas noslēgumā es izjutu aicinājumu mācīties tālāk šajā skolā teoloģiju. Lūdzu Dievam, lai notiek Viņa prāts, jautāju vecākiem, brālim, labiem draugiem un tad sapratu, ka tas ir ceļš, kas man ir jāiet. Mani nodarbināja jautājums par finansiālo pusi, bet Dievs pašķīra arī to. Sākumā vasarās, vēlāk visu cauru gadu varēju strādāt skolas dārzniecībā savā sirds un pirmās profesijas darbā, tādējādi nopelnot lielu daļu skolas maksas.

Vai bijī uzreiz nodomājis pēc mācību kursa pabeigšanās atgriezties Latvijā, lai kalpotu šeit kā draudzes gans?

Teoloģiju mācoties, visu laiku cīnījies ar domu, vai tiešām Dievs vēlas, lai kādreiz strādāju par mācītāju? Man šī kalpošana likās pārāk atbildīga un svēta. Es Dievam teicu: “Sūti ko sūtīdams, nesūti mani.” Bet Dievs mani audzināja. Jāsaka, ka Austrijā, mācoties teoriju, apguvu arī kārtīgu dzīves skolu, kuras galvenie priekšmeti

bija patstāvība, izturība un kautrības pārvarēšana.

Vēlēšanās pieņemt uzaicinājumu palikt Austrijā vai Šveicē ir bijusi ļoti liela, jo savos studiju gados šīs zemes un draugus esmu ļoti iemīlējis. Atgriezies Latvijā man ļoti palīdzēja mana otra pusīte. Ja nebūtu viņas, tad droši vien būtu palicis kalpot kalnainajās zemēs.

Kurā brīdī Tavā dzīvē ienāca Baiba?

Ar Baibu iepazīnos laivu braucienos pa Salacu. Mana sirds straujāk sāka pukstēt 1998. gada Baltijas jauniešu nometnē “Kraujas”, kura norisinājās pāris kilometrus no Salacgrīvas. Es kā Latvijas jauniešu mantzinis biju atbildīgs par ēdināšanu un daudzām citām saimnieciskām lietām. Bieži vajadzēja braukt uz Salacgrīvu pēc pārtikas, pēc jauniešiem, kuri atbrauca ar autobusu, vajadzēja braukt uz pilsētas Domi kārtot organizatoriskus jautājumus. Sanāca tā, ka bieži uz

par svētību. Tikties varējām labākajā gadījumā pāris reizes gadā. Vienā šādā tikšanās reizē Šveices sniegotā kalna pašā virsotnē saderinājāmies un pēc pusgada savienojāmies, lai vairs nešķirtos. Mēs apprecējāmies 4 dienas pēc manas atgriešanās no studijām Austrijā.

Dievs jūs ir svētījis ar bērniņiem. Vai ģimene Tev kā mācītājam ir atbalsts, tā taču arī prasa lielu uzmanību, bet ģimenes attiecības – kopšanu?

Esmu pateicīgs Dievam par ļoti mīļu sieviņu un ļoti mīļiem bērniņiem. Ģimene ir tā vieta, kur es saņemu mīlestību, uzticību, sapratni un atbalstu gan personīgi, gan arī kalpošanas darbam draudzē. Arī sieviņas kvalifikācija un darba pieredze ir kā liels resurss mūsu kopīgajam kalpošanas darbam. Cik vien tas ir iespējams, cenšamies gan draudzē, gan ārpus tās darboties kopīgi. Ģimene, protams, arī prasa savu laiku, enerģiju, pārbauda pacietību, bet Kristū

biju iekļauts jauniešu komandā, kura organizēja veselības nedēļas, un neilgu laiku pastrādāju veselīga dzīvesveida centrā Vācijā. To visu redzot un piedzīvojot, es lūdzu un ticēju, ka Latvijā arī vajadzīga aktīva veselības kalpošana.

Latvija diemžēl Eiropas Savienībā neizceļas ar labiem veselības vērtējumiem, tāpēc mums kā Adventistu draudzei ir ļoti liela atbildība un uzdevums sniegt sabalansētu veselības vēsti apkārtējai sabiedrībai. Šodien katram ir kāda lielāka vai mazāka veselības problēma, un katrs vairāk vai mazāk ilgojas pēc palīdzīgas rokas. Līdzīgi kā Kristum, mums vajadzētu būt ļoti ieinteresētiem mazināt cilvēku sāpes. Bet vēl vairāk būt nodarbinātiem ar uzdevumu savienot cilvēku dzīves harmonijā ar dabas likumiem.

Mūsu rūpes par savu fizisko ķermeni ir arī viens no ticības darbiem, apzinoties sevi par Svētā Gara mājokli. Uzskatu, ka draudzes locekļi varētu būt aktīvāki un čaklāki veselīga dzīvesveida īstenotāji. Varbūt dažiem ir izveidojušies aizspriedumi kaut kādu negatīvu piedzīvojumu rezultātā, bet nevajadzētu pie tā apstāties. Mums patīk dot padomus un rekomendācijas, kas arī nav peļāmi, ja tas notiek veselīgā garā, bet stiprajiem ir jāmacās panest vājākos un otrādi. Mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem vienam pret otru, lai mūsu vārdi un rīcība nebūtu par apgrēcību.

Veselīgs dzīvesveids nav tikai pašmērķis, lai mēs dzīvotu ilgāk un labāk. Ir labi, ja atceramies, ka fiziskā veselība ir ļoti cieši saistīta ar garīgo un to arī tādā veidā savienojam ar Evaņģēliju, kuru sludinām.

Nesen ir dibināta biedrība “Latvijas Veselības Misija”, kura par savu mērķi ir izvirzījusi kalpot ar veselības vēsti visai Latvijas sabiedrībai. Tā kā šī biedrība ir izvēlējusies sadarboties ar Latvijas draudžu savienību, es esmu ticis aicināts tajā darboties. Šodien pasaule ir atvērta medicīnas misijas darbam.

Vai Tev ir kādi novēlējumi AV laistājiem?

Laika zīmes vēsta, ka Kristus atnākšana ir tuvu, tāpēc mans vēlējums sev un ikvienam ir, lai mēs būtu modri gaidītāji un čakli darītāji. Lūkas 21:34: “Bet sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas..., ka šī diena jums piepeši neuzbrūk. Tāpēc palieciet nomodā visu laiku!”

Ģimene ir tā vieta, kur es uzzinu vairāk par Debesu Tēva mīlestību, pacietību un laipnību pret mums, untumainiem zemes bērniem.

Salacgrīvu braucām divatā ar Baibu, jo pilsētā viņai gandrīz visi bija pazīstami, un šī jaunā, dedzīgā meitene tieši strādāja pilsētas domē.

Kopīgos kalpošanas piedzīvojumos iepazīnāmies un iedraudzējāmies tuvāk. Bet tad, pāris nedēļas vēlāk, 2000 kilometru lielais attālums mūs izšķīra. Laiks, aizņemība un attālums arī nedaudz atsvešināja. Mobilie tālruņi, kurus vienlaicīgi bijām saņēmuši kā dāvanas, un, kā izrādījās, arī Debesu tālruņi, kuri nekad nebija pārstājuši darboties, mūs atkal satuvināja. Sākām rakstīt viens otram īsziņas. Sākumā to galvenais saturs bija Bībeles rakstvieta vai kāds Elenas Vaitas citāts ar personīgu vēlējumu. Maz pamazām īsziņas un e-pasti palika neskaitāmāki un personiskāki. Mīlestības platums, garums, augstums un dziļums pieauga ar katru stundu. Nebija viegli neredzēt vienam otru, bet, atskatoties atpakaļ, ticam, ka attālums ir izrādījies mums

cilvēces ģimene var tikt savienota ar Debesu paraugu. Ģimene ir tā vieta, kur es uzzinu vairāk par Debesu Tēva mīlestību, pacietību un laipnību pret mums, untumainiem zemes bērniem.

Tā kā sabata diena mūsu ģimenei ir īpaša kalpošanas diena, tad, lai uzkrātu spēkus un atpūstos, kas katram cilvēkam vienreiz nedēļā ir nepieciešams, mēģinām iedalīt kādu citu nedēļas dienu, un tad visbiežāk dodamies pie dabas.

Jūs abi aktīvi vadāt veselības klubu. Tu esi ievēlēts par Veselības kalpošanas vadītāju Adventistu Baznīcā un arī nesen kļuvis par veselības biedrības vadītāju. Kāpēc, tavuprāt, šāda kalpošana ir vajadzīga?

Veselības tēma man jau no pusaudža gadiem ir bijusi tuva un aktuāla. Austrijā šajā jomā varēju papildināt savas zināšanas gan teorētiskā, gan praktiskā jomā. Veselības izstādēs Austrijā un Vācijā kalpoju kā masieris,

Adventistu pirmskara izdevumi

Valija Raģe

Adventistu Baznīcas preses pirmsākumi meklējami 20. gadsimta sākumā. Draudzes pirmais laikraksts latviešu valodā „Cianas Sargs” iznāca 1906. gada 1. oktobrī. Regulāri tas sāka iznākt no 1909. gada. Kara laikā izdošanā bija pārtraukumi. Pavisam iznāca 15 gada gājumi, jo iznākšanas gadu nerakstīja. Laikrakstu izdeva līdz 1928. gadam. Kopš 1929. gada „Cianas Sarga” vietā sāka iznākt „Mūsu laikmets” līdz 1937. g. maijam.

Ar kara cenzūras atļauju 1916. gadā sāka iznākt otrs draudzes laikraksts – „Adventes Vēstnesis”. Tas pastāvēja līdz pat okupācijai, un pēdējais numurs iznāca 1940. g. augustā.

Pēc man pieejamām ziņām, mūsu literatūra Valkā Jēkaba Šneidera vadībā iznāca līdz 1919. gadam. Pēc tam izdevumiem uzrādīta adrese: Mazā Nevas ielā 12 (tagad –

Pērses iela), kur bija izvietotas draudzes organizācijas telpas un notika evaņģelizācijas pasākumi.

1921. gadā, kad nopirka namu Dzirnau ielā 47/49, tur pārcēlās savienības kantoris un “Rakstu apgādība”. No 1923. gada jūlija mūsu literatūras izdevniecība bija Brīvības ielā Nr. 11 “Latvijas Rakstu Apgādība”. Izdeva abus minētos laikrakstus, apcerējumus pieaugušajiem un bērniem, rīta sveicienus, kalendāru, misijas ziņas. Rudeņos bija krāšņi ilustrēti “Pļaujas numuri”, kuros rakstīja par mūsu misionāru darbu pagānu zemēs.

Draudžu locekļi aktīvi piedalījās žurnāla veidošanā. Gada beigās bija “Lūgšanas nedēļas lasījumi”. Pavasarī, “Lielas literatūras nedēļas” laikā, arī draudžu locekļi čakli izplatīja literatūru. Jauks izdevums bija veltīts Mātes un Ģimenes

dienai. 1935. gadā iznāca “Adventes jaunatnes Vadonis”. “Rakstu Apgādībā” varēja dabūt dažāda formāta Bībeles, arī svešvalodās.

Pirmās Latvijas brīvvalsts laikā rosīgi darbojās kongresos apstiprināti grāmatu evaņģēlisti – kolportieri. Viņi iegriezās katrā savas darbības mājā vai lauku sētā. Vasarās kolportēja arī Misijas skolas audzēkņi, lai pelnītu skolas naudu.

Pirms pirmā pasaules kara mūsu garīgā literatūra iznāca Hamburgas starptautiskās Traktātu sabiedrības apgādā – gan lielas grāmatas, gan traktāti. Piemēram: E. Vaitas “Lielā Cīņa” pilns izdevums un “Ceļš pie Kristus” 1905. gadā, “Bībeles lasījumi par tagadējo patiesību”, “34 tēmas” 1911. gadā. Vēlāk izdeva šīs tēmas atsevišķu lapiņu komplektos par konkrētu jautājumu. Arī daudz traktātu par svarīgām Bībeles patiesībām. Piemēram: “Atzīmogoti raksti”, “Spiritisms kā papildīts pravietojums”, “Kristīga cilvēka svētlaimīgā cerība” u.c.

Pirmā draudzes izdotā grāmata latviešu valodā bija E. Vaitas “Kritstīgā sātība” (1898. g.)

Atkārtoti traktātus izdeva 1928. gadā. Gan 1913. , gan 1921. gadā izdeva “Cianās kokli” un “Kristus krāšņā atspīdēšana”. “Cianās kokli” draudzes lietoja līdz 1930.-to gadu vidum, kad izdeva “Kokļu skaņas”. Vēl pagāja gadu desmiti, kad tagad varam dziedāt no “Jaunās kokļu skaņas” grāmatas.

“Starptautiskās Traktātu sabiedrības apgādā” iznāca vācu valodā 1907. g. E. Vaitas “Lielā Cīņa”, 1908. g. “Labo eņģeļu kalpošana” un E. Vaitas “Piedzīvojumi un parādīšanas”, 1911. g. “Apustuļu darbi” un L. R. Konradija “Sabata vēsture”.

Jēkabs Šneiders par mūsu literatūras izdošanu rūpējās vairāk nekā 20 gadus. Līdz 1928. gadā kongress par redaktoru izvēlējās J. Birziņu (7 gadus). Turpmākajos gados līdz 1940. gada augustam kā redaktori bijuši: V. Vilmanis, A. Mednis, E. Klotiņš, A. Jurkevics, J. Oltiņš un vēlreiz J. Birziņš.

Ja vēl runā par pirmo celmlauzi J. Šneideru, viņš bija sludinātājs. 1905. gadā strādā Liepājas apkārtne un nodibināja Liepājas draudzi. Pirmā pasaules kara laikā viņš bija vienīgais iesvētītais adventistu sludinātājs un latviešu draudžu vadītājs. Dzīvoja Valkā. Arī turpmākos gadus J. Šneiders bija gan redaktors, gan savienības vadītājs, līdz 1922. g. kongress savienības vadību uzticēja Kārlim Sutta. •

Kopš 1920. gada ir zināmi šādi izdevumi latviešu valodā:

- 1920. g. E. Vaita “Piedzīvojumi un parādīšanas”
- 1922. g. E. Vaita “Lielā Cīņa”, saīsināta, divi izdevumi – augustā un decembrī, 1923. g. trešais izdevums, arī saīsināts
- 1923. g. “Dzīves Ainas”, lasāmviela bērniem
- 1923. g. I. C. Ralfs “Pasaules problēmu atrisinājums”
- 1924. g. atkārtoti “Pasaules problēmu atrisinājums”
- 1925. g. L. R. Konradijs “Pravietojumi un Vēsture”
- 1925. g. “Labo eņģeļu kalpošana”
- 1925. g. “Kolportieris kā evaņģēlists”
- 1926. g. J. Birziņš “Ārstniecības augi”
- 1927. g. „Praktiska veģetāra pavārgrāmata”
- 1927. g. P. ? “Lielo notikumu ēnā”
- 1928. g. I. B. Šillings “Vai reliģija ir opijs?”
- 1928. g. “LSDA draudzes jaunatnes nodaļas statūti”
- 1929. g. J. Birziņš “Nākošais pasaules karš”
- 1930. g. atkārtoti J. Birziņš “Ārstniecības augi”
- 1930. g. atkārtoti “Labo eņģeļu kalpošana”;
- 1930. g. H. Andersons “Piedzīvojumi Āfrikā”
- 1931. g. “Sabatskolas mērķis un iekārta”
- 1931. g. F. A. Štrāls “Starp inka-indiāņiem”
- 1931. g. E. Vaita “Daba un dzīve līdzībās”
- 1932. g. K. Roze “Baznīca un valsts”
- 1932. g. Haimes “Vai iespējams sarunāties ar mirušajiem?”
- 1933. g. J. Birziņš “Kad nāks labāki laiki?”
- 1933. g. J. J. Štrēle “Kristīgā pārdošanas māksla”
- 1934. g. K. H. Vatsons “Pie cilvēkēdājiem”
- 1938. g. A. Feihmans “Iga mūža noslēpums”
- 1939. g. “LSDA draudžu savienības statūti”

Izdošanas gadu nezina H. Rūdiņa grāmatai “Vecā Derība Jaunās Derības un jaunāko atklājumu gaismā”. Vēl iznāca Taylor “Cīņa pret Dievu” un bērniem domāta grāmata “Mazie namdari”. Pēdējā iznāca E. Vaitas „Audzināšana” A. Karnovskas tulkojumā 1940. g. pavasarī.

Turpmākajos padomju varas gados draudzes pamatā izdzīvoja ar līdz tam izdoto literatūru. Aktīvi sludinātāji un draudzes locekļi turpināja rakstīt uz rakstāmmašīnām un tulkot, bet tas ir cits stāsts. Rokrakstā palika arī E. Vaitas “Laikmetu ilgas” A. Karnovskas tulkojumā.

Adventistu draudzes izdevniecības redaktori no 1906. līdz 1940. gadam

Jēkabs Šneiders

Jānis Birziņš

Vilhelms Vilmanis

Alfrēds Mednis

Edgars Klotiņš

Artūrs Jurkevics

Jānis Oltiņš

Adventistu Limbažu draudzes
mācītāja Gunta Bukaldera
svētruna (fragments).

Draudzes pastāvēšanas nozīme

Kad jūs uzzināt evaņģēlija vēsti un saprotat, ka esat grēcinieks, ka Jēzus ir miris jūsu dēļ pie krusta — kas ir nākamais solis, kas jums jāspēr? Kristības, vai ne? Dažreiz cilvēki izsaka vēlēšanos kristīties ar šādiem vārdiem: “Es vēlos kristīties, bet es nevēlos būt draudzes loceklis.” Tam ir savi iemesli.

Postmodernismā visas institūcijas ir aizdomīgas. Jūs neticat valdībai, jūs neticat institūcijām, un, tā kā baznīca arī ir institūcija, tad kāpēc lai es tai uzticētos? Un tomēr — kad jūs saprotat, ka esat grēcinieks, ka Jēzus ir miris jūsu dēļ pie krusta — jūs kristāties, un kas ir nākamais solis, kas jums jāspēr? Bībelē teikts, ka jāpievienojas draudzei. Kāpēc? Viena iemesla dēļ — Jēzus nenāca, lai nomirtu par grēciniekiem. Punkts. Šokējoši? Atkārtosim vēlreiz, tikai tagad pozitīvā formā: Jēzus nāca, lai mirtu par grēciniekiem, lai varētu tos iekļaut savā miesā, ko Viņš sauc par draudzi. Vai redzat atšķirību? Jēzus nāca, lai ar savu nāvi iekļautu grēciniekus savā miesā, ko Viņš sauc par draudzi jeb savu līgavu. Ja mēs sakām, ka Jēzus nāca, lai mirtu par grēciniekiem, tad kas mums ir vajadzīgs pestīšanai? — nekas. Tad esam tikai mēs divi — es un mans Jēzus. Viņš nomira pie krusta, un es esmu glābts, un kāda man daļa gar kādu citu?

Radīti sabiedrībai

Padomāsim, kāpēc Jēzum vajadzēja 12 mācekļus — vai viņi daudz palīdzēja Jēzum kalpošanā? Viņš aicināja tos palikt nomodā un lūgt, bet viņi aizmiga. Citreiz Viņš aizmiga, un viņi modināja Jēzu: “Vai Tu nevarētu lūgt par mums? Mēs grimstam!” Kāpēc Viņš tērēja laiku ar viņiem? Iemesls tam ir viens — jo Dievs pastāv sabiedrībā, attiecībās.

Dievs Tēvs, Dievs Dēls, Dievs Svētais Gars. Trīs personas ideālā harmonijā. Kad Dievs radīja cilvēkus, Viņš arī tos radīja sabiedrībai, attiecībām.

Kad pasaulē ienāca grēks, tas vispirms sabojāja cilvēku attiecības ar Dievu un tad arī starp cilvēkiem. Tas izpostīja sabiedrību. Vēlāk, kad Jēzus atnāca atjaunot grēkā kritušo pasauli, Viņš veidoja jaunu radījumu, kas atkal vēlēsies dzīvot attiecībās ar Dievu un līdzcivīkiem. Viņš vēlas atjaunot manas attiecības ar Viņu, lai es varētu iekļauties Viņa sabiedrībā.

Dievs nekad nav vēlējies, lai mēs dzīvotu kristīgo dzīvi vientulībā. Vieni mēs nekad nevaram sasniegt savu patieso potenciālu. Mēs esam vajadzīgi viens otram! Pat tik ļoti, ka tad, kad mēs nomirstam, mēs nedodamies pie Dieva pa vienam, bet, dusot zemes pīšļos, gaidām Jēzu ierodamies uz padebešiem (Jņ. 14:3), lai visi kopā pārradīti (1Tes. 4:14-18 un 1Kor. 15:51-54) dotos uz jauno mājvietu Debesīs. Tā ir jauna sabiedrība.

Es vai sabiedrība?

Mēs visu redzam kā indivīdi. Jēzus nomira par mani, Jēzus mīl mani, Jēzus rūpējas par mani. Mani, mani, mani... Padomāsim — kas ir vissvarīgākais universā? Vai es? Grēks sākās, kad sātam attēloja Dieva raksturu nepareizā gaismā. Jēzus nāca, lai atklātu patieso Dieva raksturu. Un, kad cilvēki to sa-

prata, veidojās jauna sabiedrība, kurai sabiedrība ar Dievu un citam ar citu ir vissvarīgākā lieta. Jēzus to raksturoja ar šādiem vārdiem: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ. 13:34-35).

Atcerēsimies Jēzus pēdējo lūgšanu pirms krustā sišanas. Vai Viņš lūdza par sevi? “Tēvs, es biju tik labs šos 33 gadus, kāpēc tas notiek ar mani, mani, mani?” Vai tā? Nē. Pārfrāzējot Jēzus vārdus Jāņa evaņģēlija 17. nodaļā: “Tēvs, es uztraucos par vienu lietu. Vai mācekļu attiecības būs tikpat kvalitatīvas kā attiecības starp Mani un Tevi? Es vēlos, lai viņi ir viens, kā Es un Tu esam viens.” Jo sabiedrība ir vissvarīgākā lieta visā Universā. Ja mums vienā vārdā vajadzētu pateikt, ko Dievs vēlas sasniegt šajā Universā, kas tas būtu? Vai pestīšana? Ja tā — vai visi tiks pestīti? — nē. Vai tad, ja gadījumā es netieku glābts, Dievs vienalga sasniegs savu mērķi? — jā. Jo kādu dienu viss, ko mēs redzam, tiks iznīcināts ar uguni. Kas paliks? Atpestīto ļaužu sabiedrība. Debesu ģimene un zemes ģimene būs vienotas, un tas ir vissvarīgākais. Philip Yancey grāmatā “*What’s so Amazing About Grace*” raksta par kādu narkomāni, kas par naudu “izīrēja” tikai dažus gadījumus veco meitiņu vīriešiem, lai par iegūto naudu apmierinātu savas

vajadzības pēc narkotikām. Kad viņu noķera un jautāja, kāpēc viņa nav gājusi uz baznīcu, viņa bija patiesi izbrīnīta: “Es jau tā jutos nožēlojami, kāpēc lai es vēl ietu uz baznīcu?!” Diemžēl viņai baznīca saistījās ar vietu, kur grēciniekus nosoda un atstumj.

Ar žēlastības acīm

Bet padomāsim — kur vēl pasaulē ir kāda vieta, kur izmisušais cilvēks varētu teikt: “Es biju pazudis, bet tagad esmu atrasts. Biju miris, bet nu esmu dzīvs — pateicoties Dieva žēlastībai.”? Visu pārējo šajā pasaulē var paveikt bez baznīcas. Pabarot trūkumcietējus, glābt dzīvniekus, cīnīties par “zaļāku” vidi utt. Ir tikai viena lieta, ko šī pasaule nespēj piedāvāt, un tā ir Dieva žēlastība. Tā ir sabiedrība, kur jūs nevērtē pēc tā, kā jūs ko spējat paveikt, kur jūsu pagātnei un ieņemamam amatam nav nozīmes. Lai

Jaunas attiecības

Kad jūs pieņemat Jēzu Kristu, kur Viņš jūs sūta? Uz savu draudzi, savu līgavu. “Tad atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, pildīti ar septiņām pēdējām mocībām, runāja ar mani un sacīja: “Nāc, es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu.”” (Atkl. 21:9) Ko Jānis redzēja? “Viņš mani aiznesa garā uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzālemi nokāpjam no debesīm no Dieva.” (10. p.) Jānis redzēja jaunu sabiedrību. Lūkas ev. 17:21 Jēzus to paskaidroja šādi: “Nevarēs arī sacīt: redzi, šie viņa ir vai tur, — jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.” Dieva valstība ir jaunas attiecības, kas izveidojas, kad cilvēki vērtē otru augstāk par sevi. Psihologija māca, ka cilvēki mainās tikai beznosacījumu pieņemšanas vidē.

un teica: “Jums jāiepazīstas ar Viņu.” Un viņi gāja un satika, un pārliecinājās, un teica sievietei: “Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs.” (Jņ. 4:42)

Pieņemt ikvienu?

Mums kā draudzei ir jāpieņem tos, kas meklē Kristu, un jāaicina pie Kristus tos, kas maldās grēku ceļos. Te var rasties jautājums par beznosacījumu pieņemšanu draudzē — vai mēs varam pieņemt ikvienu? Vai tad Ap. Pāvils neaizliedz biedroties ar netikļiem, mantraušiem, dzērājiem, laupītājiem utt.? Atbilde slēpjas kontekstā. Pāvils nerunā par to, kādi ir cilvēki ārpus draudzes, bet par to, cik godīgi mēs esam kā draudzes locekļi. Vai mēs ļaujam Kristum pārvērst mūs Viņa rakstura līdzībā? Vēstulē korintiešiem (1Kor

Draudze pastāv viena iemesla dēļ — lai būtu vide, kurā ir beznosacījumu pieņemšana.

arī cik grēcīgs, jūs tiekat pieņemts un mīlēts. Jūs esat Dieva dēls un meita.

Uzskatāms piemērs tam ir kāda epizode no filmas “Dzelzs nezāle” (angl. *Iron-wed*), kur divi vīri nejauši ierauga uz ielas guļam kādu vecu eskimosu sievieti. Abi sāk pārdomāt, ko tagad darīt:

“Viņa ir piedzērusies vai arī klaidone?” jautā pirmais.

“Vienkārši klaidone. Tāda bijusi visu mūžu.”

“Un pirms tam?”

“Ielasmeita Aļaskā.”

“Nebija jau ielasmeita visu mūžu. Kas viņa bija pirms tam?”

“Nav ne jausmas. Droši vien mazs bērns.”

“Labi, mazs bērns ir kaut kas. Tas nav ne klaidonis, ne ielene. Tas ir kaut kas sevišķs. Nesīsim viņu iekšā.”

Šie divi vīri skatījās uz sievieti caur žēlastības skatu. Tur, kur apkārtējā sabiedrība saskatīja tikai klaidoni un morāli pagrimušu cilvēku, žēlastība redzēja “mazu bērnu”, cilvēku, kas radīts Dieva līdzībā, lai arī cik izkropļots šis attēls bija kļuvis.

Pieliekot revolveri pie kāda deniņiem, jūs varat panākt piekāpšanos, bet jūs nepanāksit izmaiņu. “Naudu vai dzīvību?” Varbūt jūs panāksiet to, ko vēlaties, bet nekad nepanāksiet patiesu pārmaiņu. Un tāpēc Dievs sūta savus bērnus uz draudzi, lai tie dzīvotu beznosacījumu pieņemšanas vidē. Draudze pastāv viena iemesla dēļ — lai būtu vide, kurā ir beznosacījumu pieņemšana.

Padomāsim par Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā aprakstīto Jēzus satikšanos ar samarieti. Jēzus pieņēma viņu tādu, kāda viņa bija. “Ej un pasauca savu vīru.” “Man nav vīra.” “Jā, ar pieciem tu esi tikusi galā un tagad strādā pie sestā, bet tā kā tehniski jūs neesat precējušies, tad tevis teiktajā tiešām ir patiesība.” Mēs teiktu: meļi! Kā tu runā ar Dieva Dēlu? Bet Jēzus cenšas saskatīt kādu patiesības graudu. Un viņa aiziet un uzaicina visu pilsētu nākt pie cilvēka, kas zina par viņu visu. Vai jūs aicinātu tādu cilvēku pie sevis? Redziet, te ir viena nianse — Viņš zināja visu par šo sievieti, bet attiecās pret viņu kā pret kņiņiņieni. Samariete aizgāja uz pilsētu

5:9-13) Ap. Pāvils iesaka nebiedroties ar divkošiem draudzē, “kas gan saucas par brāli, bet patiesībā ir netikls vai mantrausis, vai elku pielūdzējs, vai zaimotājs, vai dzērājs, vai laupītājs”. Tāda nav Kristus miesa. Bet tāpat kā Kristus gāja pie grēciniekiem un palīdzēja tiem, lai mantotu kādus Dieva valstībai, tāpat mēs kā draudze esam aicināti sekot Viņa piemēram.

Bez nosacījumiem

Draudze eksistē viena iemesla dēļ — lai būtu beznosacījumu pieņemšanas vide. Un kad Dievam būs šāda beznosacījumu pieņemšanas vide, kas nestrīdēsies par apgērbi, par diētu, par bungām draudzē un citām triviālām lietām (par ko cilvēki vēl aizvien strīdas), kad Viņam būs tāda beznosacījumu pieņemšanas vide, patiesa sabiedrība, tad beigu laika notikumi norisināsies strauji.

Dievs vēlas izveidot sabiedrību, kura pieņem cilvēkus bez nosacījumiem. Lai Dievs palīdz arī mums būt vai kļūt par šādu sabiedrību. Āmen.

Kristietis domās un darbos!

Stāvēt dzīves krustcelēs vai ejot pa jau ierasto dzīves ceļu, nāk domas, top darbi, kurus varbūt nekad nevajadzēja ne darīt, ne domāt. Kristietis domās un darbos. Vai tāds esmu? Kā tādām kļūt? Ko darīt, lai mana ikdiena liecinātu par Dievu?

Līga Vērduņa

Kristietis domās un darbos!

- Vai tāds esmu?
- Cenšos.
- Kā tādām kļūt?
- Katru mirkli dzīvot kopā ar Kristu. Paturēt prātā to, ka Viņš līdzās ir visās ikdienas gaitās.
- Ko darīt, lai mana ikdiena liecinātu par Dievu?
- Īstenot dzīvē tos principus, kurus Dievs atklāj Savā Vārdā. Taču vispirms ir jāiepazīst šie principi un tad jālūdz no Dieva izpratne par to, kā šos principus efektīvāk īstenot. Vajag tikai gribēt un lūgt, tad Svētā Gara spēks vadīs, un pat vienkāršs smaids liecinās par Dievu.

Ilze Liepiņa

Ja godīgi jāatbild, tad ne vienmēr esmu. Ja ar darbiem būtu vieglāk, bet arī tā ir sevis maldināšana, tad ar domām ir daudz lielāka cīņa. Bet tieši domas ir visa sākums. Un esmu nonākusi pie sen zināmas patiesības, kas nu kļuvusi man ļoti aktuāla un būtiska: visa pamats ir tas, cik ļoti apzinos savu atkarību no Dieva, un ir šokējoši nonākt pie secinājuma, ka manī nav nekā tāda, kas mani darītu par labu kristieti. Neko daudz nelīdz, ja es cenšos parādīt sevi no labās puses, bet tas nenāk no sirds. Tam ir jānotiek organiski. Un tas notiks, ja ļaušu Dievam sevi pārmainīt. Un, lai tas notiktu, man ir jābūt ar Viņu, elpojot vienā elpā jeb pastāvīgi

lūdzot; brokastojot, pusdienojot un vakariņojot ar Jēzu jeb studējot Bībeli. Kristietis nevar būt dzīvs, ja viņš neelpo un neēd.

Maija Andersone

Vai esmu kristietis domās un darbos? Manuprāt, esmu un cenšos tāda būt. Cenšos domāt par Dievu, par to, kā es varu būt tuvāk Viņam. Cenšos kalpot kaut mazliet, ja citādi nesanāk steidzīgajā ikdienā. Ja nu gadās kāda nejauka doma vai rīcība, tad saprotu un pārdomāju, kas bija slikti vai nepareizi, un lūdzu piedošanu.

– Kā tādām kļūt?

– Man liekas, ka par tādu var kļūt jebkurš, kas vien vēlas būt tuvāk Dievam. Un nav nozīmes, vai esi kristīts, vai nē, galvenais ir pārliecība par to, ko dari, domā. Vienkārši vajag atvēlēties kaut mazu brīdi vismaz pārdomām, domām, lūgšanām un darbiem caur un ar Dievu.

– Ko darīt, lai mana ikdiena liecinātu par Dievu?

– Domāt par Viņu, izlasīt kādu Bībeles tekstu, darīt darbus ar domu, ka tu dari tos Viņam vai pilnībā caur Viņu, kaut vai tikai brīdi ieliet baznīcā, un būs patiesi šī sajūta, ka nekur nav tik daudz Viņa; izteikt kādu lūgšanu, kādu pateicību. Ir tik daudz veidu, lai ikdiena liecinātu par Dievu, jo Viņš jau tāpat ir visapkārt un kopā ar mums.

Eksperta vietā

Liene Liepiņa

Soreiz ekspertu vietā ieklausīsimies autoros, kuru padomi mums var noderēt ikdienas cīņās ar savām domām un nepareizajiem darbiem.

Elena Vaita mums, jauniešiem, ir atstājusi vēsti, kas nav novecojusi, ejot laikiem, un šķiet, ka, atverot viņas rakstus, viņa būtu šeit, šodienā, visu vērotu un sniegtu īstos padomus tieši šodienas cilvēkam.

Vispirms nedaudz par to, kā mēs izturamies pret savām domām un darbiem. Manuprāt, pirmā kļūda, kuru pieļaujam, ir meklēt attaisnojumu savām nepareizajām domām, izvēlēm, darbiem un ceļiem. Mēs pamatojamies uz grēcīgo dabu un izdomājam attaisnojumu virkni, kādēļ tā esam rīkojušies. Bet šajā brīdī Dievs nav ar mums, jo Viņš vēlas, lai mācāmies dzīvot bez grēka, kuru nevar attaisnot.

Grēkam nav attaisnojuma

Kārdinātāja lielo spēku nevar uzskatīt par attaisnojumu nevienam ļaunam darbam. Sātans gaviļē, dzirdot, ka tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, aizbildina savus rakstura trūkumus. Grēkam nav attaisnojuma. Katrs pilnībā atgriezies un ticīgs Dieva bērns var dzīvot svētu, Kristum līdzīgu dzīvi.

E. Vaita "Vēstis jaunatnei" 86. lpp.

Tu jautāsi – ko tad man darīt? Manas domas un darbi ir grēcīgi, un es nespēju ar to cīnīties. Tā nav – tu savas domas vari izmainīt. Dievs tev to palīdzēs!

Ierasto domu pārmaiņa

Ja mēs vēlamies ieiet Dieva pilsētā un skatīt Jēzu Viņa godībā, tad mums jau šeit jāpierod uz Viņu raudzīties ar ticības acīm. Mums bieži jādomā un jārunā par Kristus izteiktajiem vārdiem un Viņa raksturu, katru dienu atvēlot brīžus lūgšanu pilnām pārdomām pa šiem tematiem.

E. Vaita "Vēstis jaunatnei" 70. lpp.

Nesen no jauna atvēru zviedru rakstnieka grāmatu, kurā viņš raksta par savu ģimeni. Ģimenē diviem bērniem ir nopietni funkciju traucējumi. Viņš raksta par ģimenes ikdienu, par to, kā bija tad, kad viņi visi bija vēl kopā. Bet mani pārlicina vārdi uz grāmatas vāka: "Stāsts nav skumjš. Tas ir dziļi aizkustinošs vēstījums par dzīves jēgu."

Apzinoties, ka grēkam nav attaisnojuma, izmainot savas domas, mēs sāksim dzīvot jaunu dzīvi, kuru pamanīs arī apkārtējie mūsu patiesajos darbos. Mums katram dota viena šīs zemes dzīve, dzīvosim to kopā ar Dievu, Kurš vēlas mūs redzēt patiesi laimīgus. Un laime nav nepārtrauktā cīņa, bet ceļš iets kopā ar Dievu. Dzīvosim tā, lai Dievs varētu mūs saukt par saviem bērniem!

Dzīves mērķis

Dzīves mērķis nav meklējams novērtējumā un eksāmena atzīmēs. Dzīvi nedrīkst ierobežot, tikai piepildot ar sevi saistītās vēlmes un cerības. Dzīvei ir vērtība pašai par sevi. Uzdrošināties ticēt savam sapnim, savai savdabībai, kas nepakļaujas iedibinātām normām, – tie ir svarīgākie dzīves priekšnoteikumi. Mums uzticēts izskanēt tika vienā dzejas rindā lielajā spēlē, ko sauc par dzīvi. Priekšroka jādod patiesai attieksmei pret šo rindiņu, lai arī cik niecīga tā būtu. Tikai tad dzīve nezaudēs jēgu.

T. Šedīns "Kad koki nokrīt lapas, no mūsu virtuves loga var redzēt tālāk" 62. lpp.

PERSONĪBA: KRISTIĀNA SPROGE

Esmu no Rīgas 1. adventistu draudzes. Daļa no manas ģimenes ir adventisti, tāpēc jau no mazotnes man tika mācīts par Dievu – kas un kāds Viņš ir.

Mīļākā rakstvieta: Labi tam cilvēkam, kas atrod gudrību, un cilvēkam, kas dabū sev skaidru prātu! Jo ir labāk iegūt gudrību nekā sudrabu, un tās augļi ir vērtīgāki par zeltu. Tā ir cildenāka par pērlēm, un viss, ko tu varētu

vēlēties, nav salīdzināms ar to. Ilgs mūžs ir pie tās labās rokas; pie kreisās rokas tai ir bagātība un gods. Tās ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru. Tā ir dzīvības koks visiem, kas pie tās tveras, un svētlaimīgi ir tie, kas to sevī glabā. (Sal. Pam. 3: 13-18)

Vēlos iemācīties pielietot tās dāvanas, ko Dievs man ir sniedzis, lai varētu aktīvāk iesaistīties draudzes dzīvē. Es nevarētu kļūt par pavāru vai kaut ko, kas saistīts ar ēst gatavošanu, jo tas man tiešām nepadodas.

Dieva klātbūtni visvairāk sajutu tieši 2008. gada vasaras beigās, neilgi pēc kā es arī izlēmu kristīties.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Mūsu ģimene

Sveiki, mīļie bērni un arī bērnu mīļās mammas un tēti! Vai ģimenes diena nav viens brīnišķīgs pasākums? Mums, vārnēniem, tā patiešām šķiet.

Krā: Bērni gatavo mammām dāvanīņas, dāvā ziedus, samīļo un sabučo savas māmiņas māmiņdienas rītā... Ir tik daudz veidu, kā parādīt savu mīlo attieksmi.

Mamma: Jā, un arī paklausot bērni parāda savu mīlestību mammai, vai ne, Krū?

Krū: Nu, jā, varbūt arī paklausot... Man jau nu gan tā pēdējā lieta diez ko labi dažreiz nepadodas...

Krā: Bet mamma jau tāpēc Tevi nepārtrauc mīlēt, vai ne, māmiņ?

Mamma: Tā gan. Nepaklausība mani ļoti skumdina, bet mīļš jau tu man esi vēl joprojām, Krū.

Krū: Tas gan labi, māmiņ. Es ļoti centīšos būt Tev paklausīgs dēls.

Krā: Ir jau labi tiem, kam ir ģimene, bet tiem, kuriem tās nav? Kā viņi jūtas šajos svētkos?

Mamma: Jā, nav jau šinī pasaulē labas lietas vien. Bet bez ģimenes gan nav pilnīgi neviens.

Krū: Kā tad tā?

Mamma: Pavisam vienkārši – mēs visi esam Dieva bērni, tātad pavisam nopietni un pa īstam piederam Dieva ģimenei. Neviens nav mazsvarīgs un nenozīmīgs, jo Debesu Tēvam ir mīļš katrs viņa bērns. Pastāstīšu jums, bērni, kādu stāstiņu par skudriņām un viņu lielo ģimeni.

Stāstiņš

Stāsts par skudrulēnu Rūdi

Mežā bija tikko sākusies jauna un spīdīga pavasara diena. Putni jau sen bija pamodušies un pietrallinājuši mežu ar visjaukākajām pavasara dziesmām. Arī skudrulēni bija ķērušies pie darba.

Skudriņai Grietiņai bija ļoti laimējies. Viņa uz meža taciņas bija atradusi varen lielu maizes drupaču. Izmēģinājusies visādi, Grietiņa saprata, ka viena drupaču nepastieps un sauca palīgā savu draugu, skudrulēnu Rūdi:

– Klau, Rūdi, kur tu esi palicis? Es atradu milzu drupaču uz taciņas, bet viena nevaru pastiept. Nāc palīgā!

Taču Rūdis, laiski izstiepies sūnās, pat nedomāja doties palīgā Grietiņai:

– Stiep vien pati! Man pietiek! Vairs nekādas vergošanas. Bizo cauru dienu šurpu turpu, visus barodams! Tīrās šausmas! Bet mana dzīve paiet. No šodienas viss radikāli mainīsies.

– Ko tas nozīmē? Kā tad tu tagad dzīvosi? – jautāja skudriņa Grietiņa.

– Tagad es dzīvošu vienīgi sev! Gulēšu, cik gribēšu, ēdīšu, ko gribēšu, un neskradīšu caurām dienām pa mežu, citiem ēdamo meklēdams. Pietiek! – apņēmīgā balsī noteica Rūdis.

– Un kurš tad rūpēsies par skudru mazuļiem? Kas viņiem gādās ēdamo? Kurš galu galā rūpēsies par skudru karalieni?

– pavisam pārsteigta, jautāja Grietiņa.

– Tu! Un tev līdzīgie! Kuri nolēmuši izniekot savu dzīvi. Es jau nu tas nebūšu! – sakrustojis rokas uz krūtīm, pavisam noteikti atbildēja skudrulēns.

– Bet ko tad tu, Rūdiņ, tagad darīsi? – skudriņa bija galīgā neizpratnē.

– Visu ko! – sapņainā balsī iesāka Rūdis. – Man ir lieli plāni! Šovakar, piemēram, es nedarīšu neko. Gulēšu un ēdīšu baraviku maizītes. Un skatīšos seriālu par termiņiem terminatoriem. Labais gabaliņš! Riktīgi nervus patrenkā.

– Tad jau tā drupača man jāstiepj mājās vienai pašai? – skumīgi nopūtās Grietiņa.

– Tu esi ļoti attapīga! Tieši tā!

– Žēl gan, Rūdiņ, mums tevis ļoti pietrūks! – pagriezusies, lai ietu, noteica Grietiņa.

– Ko nu mels niekus. Tajā tūkstošu kompānijā neviens pat nepamanīs manu nozušanu. Un vispār – man jau sen pienācās brīvdienas.

– Brīvdienas? Ko tu runā! Mēs nevaram ņemt brīvdienas tad, kad ir tik daudz darba! – sašutusi iesaucās Grietiņa.

– Darbs un darbs! – dusmīgi mēdījās Rūdis – Rūdi, re, kur drupača! Rūdi – steidzies- re, saulespuķu sēkla! Ātri! Paspēj to dabūt pirms baloža! Apnicis! Un galu galā es jau nemaz neesmu tik vajadzīgs.

– Ko?! – Grietiņa izbrīnā iepleta acis. – Tu domā, ka tavu

Uzdevums

Šeit ir dažas dāvanu kastes, un tās ir pildītas ar kādu Dieva dotu dāvanu. Mēģini izdomāt dažas lietas, kuras Dievs mums dod pilnīgi par brīvu un mums tās nav jāiegādājas par naudu. Tās ir Viņa dāvana mums. Uz katras dāvanas ir burti nepareizā secībā. Zem dāvanas svītriņu vietā ieraksti vārdu, kas sanāk no šiem burtiem. Lai tev veicas izdomāt!

pazušanu neviens nemanīs? Tu domā, ka neesi vajadzīgs?!
-Nu, protams, ka nē! – pārlicināti atbildēja Rūdis. – Tādu kā es ir simtiem, nē, miljoniem!

– Rūdi, tā nav tiesa! Katra, arī pati mazākā skudriņa, ir ļoti nozīmīga un svarīga! Arī tu mums esi ļoti vajadzīgs! Tu esi mūsu Rūdis. Tāds, kā Tu – vienīgais!

– Nē, es neesmu tik svarīgs, – strīdējās pretī ietiepīgais skudrulēns. – Piemēram, kareivji – no tiem ir lielāka jēga nekā no manis. Tāpēc varu mierīgi atpūsties. – Un Rūdiņš ērtāk iekārtojās mīkstajās sūnās.

– Interesanti gan! Ja nebūtu tevis – kas tad barotu šos kareivjus? Viņi vienkārši nomirtu badā!

– Ej, nu ej! Tiešām nomirtu? – brīnījās Rūdis.

– Nu, ja, – pārlicināši atbildēja Grietiņa. – Un kas notiktu, ja visas skudras pēkšņi izdomātu tā kā tu – paņemt brīvdienas?

– Nu, kas tad tāds briesmīgs notiktu? – jautāja Rūdis.

– Aizietu bojā skudru mazuļi un arī pati karaliene. Vai to tu gribi? – turpināja Grietiņa.

– Nē, to es negribu gan, – domīgi noteica Rūdis. – Karaliene man vienmēr ir bijusi svarīga. Un nav jau tā, ka man nepatīktu skudru mazuļi...

– Es jau to zinu, jo labi pazīstu tevi. Lūdzu, saņemies, Rūdi! Tu tiešām esi ļoti vajadzīgs! Karalienei tu esi nepieciešams. Un arī man. Ļoti, – sacīja Grietiņa.

Rūdis kļuva pavisam domīgs.

– Vai tiešām es esmu tik svarīgs? Tev? Un pat karalienei?

– Protams, ka esi! Un kā vēl, Rūdiņ! Ejam! Tāpat Tu nebūsi laimīgs bez savas lielās ģimenes! – skudriņa Grietiņa pastiepa Rūdim pretī rociņu un palīdzēja piecelties.

– Laikam jau Tev taisnība, Grietiņ. Ko es viens pats iesāksšu bez savas lielās, darbīgās ģimenes? Lai nu paliek tās baraviku maizītes, terminatori un brīvdienas. Man tomēr patīk būt vajadzīgam un noderīgam visiem, pat karalienei, – pārdomu pilnā balsī sacīja Rūdis, paklausīgi sekodams savai draudzenītei Grietiņai.

Vārnēnu mamma: – Tas ir brīnišķīgi, ja tev ir ģimene – tētis un mamma –, tā ir viena no Dieva dāvanām, kuru Viņš dod mums par velti. Mēs katrs viens esam DIEVAM ļoti svarīgi, un mums katram ir savs darbiņš darāms. Mēs esam ļoti nepieciešami viens otram, un kopā esam liela un DIEVAM mīļa ģimene. To vienmēr atcerieties!

Notikums

Vai esi dzirdējis par pasākumiem „Vislielākā dāvana”?

Tas ir Latvijas Kristīgās misijas piedāvāts pasākums, kur bērniem dāvanas sagatavo bērni un viņu ģimenes no ASV. Daudzas draudzes Latvijā ir izmantojušas šo brīnišķīgo iespēju, lai pastāstītu labo vēsti par Jēzu. Šoreiz varat ieskatīties Rīgas 3. draudzes un Rīgas 5. draudzes rīkotajos pasākumos.

Liels paldies jums, bērni, ka atbraucāt, un arī visiem, kas palīdzēja organizēt! Īpašs paldies sabatskolas skolotājiem no Tukuma, Talsiem, Siguldas, Valmieras, Smiltenes, Sadraudzības, Rīgas 1. un Rīgas 5. draudzes, kas sagatavoja interesantu priekšnesumu programmu.

Jaunā gripa ietekmē dievkalpošanu

Meksikā, izplatoties jaunajai gripai, kuru tautā iesaukuši par cūku gripu, karantīna ietekmējusi arī baznīcas.

Vairāk nekā 2500 draudzes visā Meksikā uz laiku pārtrauca dievkalpojumu rīkošanu, lai izvairītos no gripas tālākas izplatības. Tāpat tika pārtrauktas mācības

230 adventistu skolās un divās universitātēs, pakļaujoties federālās valdības rīkojumam apturēt jebkādu lielu publisku pasākumu rīkošanu un mācības visās skolās.

“Mēs izsūtījām informāciju mūsu reģionālajai administrācijai un vietējiem mācītājiem un draudzes locekļiem ievērot visus piesardzības pasākumus un gaidīt nākamās rīkojumus par to, kad baznīcās atsāksies dievkalpojumi, tā aprīlī sacīja Centrālmeksikas Baznīcas prezidents Tomass Torress. Kā skaidroja Torress, tika atceltas arī visas nometnes, tikšanās un baznīcas vadītājiem visi komandējumi. “Mēs arī gatavojamies tam, ja situācija kļūst sliktāka,” viņš piebilda.

Adventistu Baznīcai piederošā Montemorelosas Universitāte arī slēdza savas durvis. Bet Universitātes slimnīca turpināja darboties kā parasti, nodrošinot iedzīvotājus ar tiem nepieciešamo palīdzību. Savukārt dievkalpojumi universitātes ēkā notika aiz slēgtām durvīm, un to translēja universitātes televīzijas tīkls un internetā.

Meksikā ir apmēram pusmiljons adventistu.

Gripas izplatīšanās ir ietekmējusi arī Baznīcas starptautiskos sakarus. Ir atcelta Vidusamerikas Adventistu Baznīcas vadītāju tikšanās, kas bija paredzēta maijā. Bet Adventistu skolotāju kongress pārcelts uz septembri.

Jāiztulko vēl tūkstošiem valodās

Amerikāņu misijas biedrība „Ticība no dzirdēšanas” ir nospraudusi mērķi 2016. gadā pārtulkot un izplatīt audio formātā Bībeli 2 tūkstoš valodās un izloksnēs – atsaucoties uz aģentūru „Kathnet” ziņo „RIA Novosti”.

Ja šis mērķis tiks sasniegts, tad Svētie Raksti kļūs saprotami 97% pasaules

iedzīvotāju, ieskaitot tos etnisko grupu pārstāvjus, kuriem līdz šim nav savas rakstības.

Šobrīd Bībeles teksti – vai nu visa Bībele, vai atsevišķas grāmatas – ir izplatīti 333 valodās. Viens no pēdējiem bija Jaunās Derības tulkojums koma valodā, kurā runā 4 tūkstoš cilvēku Ganā.

Minētā misijas biedrība ierakstus izplata audio kasetēs, kompaktdiskos un USB atmiņas kartēs. “Mēs stingri ticam, ka tad, kad Bībele būs iztulkota šo cilvēku dzimtajā valodā, notiks pozitīvas izmaiņas, tiks izglābtas tūkstošiem dzīves, un morālu atbalstu saņems tie ticīgie, kuri pakļauti vajāšanām,” saka asociācijas prezidents Brjūss Smits.

Adventists Obamas administrācijā

Adventists Pols Monteiro turpmāk strādās ASV prezidenta Baraka Obamas administrācijā, un viņa pienākums būs novērtēt problēmas, ar kurām saskaras dažādas ticīgo sabiedrības, kā arī sniegt ieteikumus prezidenta administrācijas politikai ticības jautājumos.

Pols Monteiro ir jurists un bijušais Senāta darbinieks.

“Prezidents vēlas iesaistīt dažādus ticīgo sabiedrības pārstāvjus politikas veidošanas diskusijās – sākot no veselības aprūpes un izglītības reformas līdz pat imigrācijas politikai un zinātniskiem pētījumiem – nevis tikai nostādīt viņus fakta priekšā,” saka Monteiro. „Un man tā ir iespēja būt daļai no pūlēm pēc iespējas vairāk cilvēku nosēdināt pie sarunu galda.”

P. Monteiro Adventistu Baznīcai pievienojās nesen pēc tam, kad bija apmeklējis kopā ar draugu Bībeles studijas. Viņš izaudzis Vašingtonas tuvumā Merilendas štatā līdzās lielai adventistu draudzei, kur viņš pirmo reizi uzzināja par šo ticību.

Monteiro ir jauns puisis, kurš 2007. gadā pabeidza Hovarda universitātes Juridisko skolu. Viņš no 2007. gada

strādāja Senātā toreizējā senatora Obamas vadībā, uzturot sakarus ar dažādām reliģiskām kopienām. Vēlāk viņš palīdzēja priekšvēlēšanu kampaņā un bija viens no tiem, kas organizēja inaugurācijas lūgšanu kalpošanu. Jaunajā postenī viņam būs jāorganizē pasākumi un tikšanās ar dažādām organizācijām un konfesijām, lai uzklautu viņu problēmas un tālāk tās nodotu prezidenta administrācijai.

Mazliet par vecmāmiņu

Kenijas musulmaņi vairo vietējo Adventistu draudzi centienos pievērst ASV prezidenta vecmāmiņu Sāru Obamu kristietībai.

“Mēs uzaicinājam viņu piedalīties mūsu pasākumā Kisumu, bet viņa, lai arī gatavojās, tomēr neatnāca,” tā intervijā ENI sacīja Adventistu draudzes pārstāvis Luiss Ondjeks.

Tas bija noslēgumu pasākums 3 nedēļas ilgušai pasākumu sērijai, kuru Kenijā rīkoja Adventistu Baznīca. No piedalīšanās Sāru Obamu esot atrunājuši radinieki, kas teikuši, ka nevar garantēt viņas drošību, turklāt viņai vienā kājā esot iekaisums, un, pats galvenais, viņa taču ir musulmane.

Neviens nedrīkst piespiest Mammu Sāru pieņemt kristietību, jo viņa ir musulmane. Pāriešana citā reliģijā var būt tikai brīvprātīga,” paziņoja Kenijas Imamu padomes sekretārs, šeihs Mohameds Halifa. “Musulmaņi nesēdēs mierīgi un nenoskatīsies, kā vienu no viņiem pārliecina pieņemt kristietību.”

Kopš 87 gadus vecā “Mamma Sāra” no parastas večiņas kļuva par ASV prezidenta vecmāmiņu, viņu bieži aicina sēdēt dažādu tikšanās un konferenču prezidijos. Viņa gan nav īstā Baraka vecmāmiņa, bet vectēva trešā sieva.

“Mamma Sāra mums teica, ka grib kļūt kristiete, un mēs bijām gatavi viņu kristīt kaut šodien, bet, liekas, viņas radinieki izdarījuši uz viņu spiedienu,” sacīja Adventistu draudzes mācītājs Toms Obuija.

Citi adventistu pārstāvji gan noliedza apgalvojumus, ka viņi gribējuši Sāru Obamu kristīt.

Citu konfesiju ziņas

Iznīcina Bībeles

ASV bruņotie spēki Afganistānā ir konfiscējuši un iznīcinājuši amerikāņu karavīram atsūtītas Bībeles Afganistānas vietējās puštu un dari valodā, lai karavīri

nepārkāptu noteikumus, kas aizliedz viņiem pievērst cilvēkus citai ticībai, tā paziņojusi armijas preses sekretāre.

ASV armija noliedza karavīru mēģinājumus pievērst afgāņus kristietībai, reaģējot uz Kataras satelīttelevīzijas “Al-Jazeera” demonstrētu videoklipu, kurā karavīru Bībeles studijās armijas bāzē ir redzama kaudze ar kristiešu svēto rakstu grāmatām, kas tulkotas puštu un dari valodā. ASV Centrālās pavēlniecības pavēle aizliedz karavīriem aktīvajā dienestā – tostarp visiem Irākā un Afganistānā – mēģināt pievērst iedzīvotājus citai ticībai.

“Es tagad varu apstiprināt, ka “Al-Jazeera” klipā parādītās Bībeles kapelāni ir savākuši, un tās vēlāk tika iznīcinātas. Tās netika izplatītas,” sacīja armijas preses sekretāre majore Dženifera Vilisa. ASV militārpersonas informēja, ka šīs Bībeles kristiešu karavīram Afganistānā nosūtījusi viņa konfesija Savienotajās Valstīs pa privātu pastu. Karavīrs tās aiznesis uz Bībeles studijām, kur šīs grāmatas nofilmētas.

Mēģinājums pievērst musulmaņus citai ticībai Afganistānā ir noziegums. Afgāņim, kurš bija pārgājis kristietībā, 2006. gadā tika piespriests nāvessods par atkrišanu no ticības, bet šis spriedums izraisīja starptautisku sašutumu un tā dēļ viņam atļāva aizbraukt no Afganistānas.

„Zilais krusts” Lēdmanē

Tieši Lieldienās evaņģēlisko kristiešu draudze “Zilais krusts” Ogres rajona Lēdmanes pagasta “Druvās” atklāja ekumenisku lūgšanu kapelu. Kapela uzcelta, rekonstruējot 19. gadsimta

klēti organizācijas struktūrvienības centrā “Piektais evaņģēlijs”, kur viss ir veidots pašu patversmes klientu rokām. “Zilais krusts” ir vieta, kur patvērumu rod bijušie cietumnieki, dzērāji un citi, kam radušās problēmas.

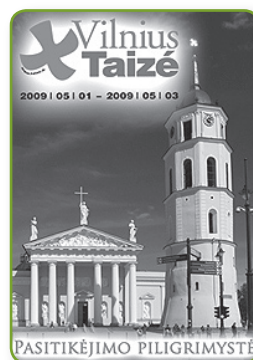
Organizācijas attīstības plānos ir bērnu un jauniešu vasaras, bet ar laiku arī ziemas nometņu organizēšana, vasaras ekumēnisko koncertu rīkošana brīvdabas estrādē, dabas taku izveide. Teritorijā būs arī savs dažādu lopu ganāmpulks, tiks organizēti pasākumi dabā – meža darbos, gaterī, celtniecībā. Bez maksas vasaras nometnē paredzēts pulcēt 40 bērnus no mazturīgām ģimenēm, kuriem ir socializācijas grūtības ģimenē un problēmas ar vienaudžiem. Sadarbībā ar psihologu, sociālajiem pedagogiem un citiem speciālistiem bērni nometnes laikā varēs mācīties, kā izdzīvot tuvāk mīlestību un veidot attiecības – pašiem ar sevi un citiem. Lēdmanes struktūrvienības rekonstruētajā mājā izveidotas arī piecas istabas 15 klientiem, kur viņi varēs dzīvot un piedalīties Rīgas domes atbalstītajā sociālās rehabilitācijas apmācības programmā “Neformālā darba teritorija”.

Latvijā būs Kirils

Maskavas un visas Krievijas Pareizticīgo baznīcas patriarhs Kirils gatavojas oficiālā vizītē apmeklēt Latviju un Igauniju. Tā pavēstījusi Latvijas Pareizticīgo baznīcas preses sekretāre Oksana Dementjeva. Pagaidām gan nav zināms ne vizītes laiks, ne mērķis, taču, kā norāda Latvijas Pareizticīgo baznīcas sinodes sekretārs Aleksandrs Nagla, visticamāk, tā būs tradicionālā iepazīšanās vizīte, kurā dodas jaunievēlētais patriarhs pēc stāšanās amatā.

Krievijas Pareizticīgo baznīcas koncils metropolītu Kirilu par baznīcas patriarhu ievēlēja šī gada 27. janvārī. Tās bija pirmās Krievijas patriarha vēlēšanas postpadomju laikmetā, jo iepriekšējais baznīcas galva Aleksijs II patriarha amatā tika ievēlēts 1990. gadā – īsi pirms Padomju Savienības sabrukuma.

Taizē pirmoreiz Baltijā

Maija sākumā Lietuvas galvaspilsētā Viļņā vairāk nekā 5000 jauniešu no dažādām konfesijām svinēja evaņģēlija pasludināšanas tūkstošgadi. Pasākumu rīkoja ekumēniskās Taizē kopienas brāļi sadarbībā ar katoļu, pareizticīgo un evaņģēliskajām baznīcām.

Trīs dienās Viļņā jauniešiem bija iespēja apmeklēt dažādus pasākumus, piedalīties diskusijās par

interesantām un sabiedrībai aktuālām tēmām, kā arī apmeklēt darbnīcas pilsētas centrā. Rīta programma sākās ar kopīgu lūgšanu, un vakars tika noslēgts kādā no baznīcām Viļņas centrā. Triju dienu tikšanās beidzās 3. maijā pēc kopīga svinīgā dievkalpojuma.

Starptautiskā jauniešu tikšanās notika vairākos posmos triju Baltijas valstu galvaspilsētās – Viļņā, Rīgā, Tallinā. Ar Taizē kopienas prioru brāli Aloizu Rīgā varēja tikties 4. maijā pl. 19, piedaloties vakara lūgšanā Vecajā Ģertrūdes baznīcā, bet pati jauniešu pasākuma kulminācija bija Viļņā.

Baltijas valstīs Taizē tikšanās tiek rīkota pirmo reizi, vienlaicīgi svinot evaņģēlija pasludināšanas tūkstošgadi, kā arī atzīmējot Viļņas kā Eiropas kultūras galvaspilsētas svētkus. Lietuvā viesus uzņēma draudzēs, skolās un ģimenēs.

MĪLESTĪBAS MISTĒRIJA

AICINĀM PIETEIKTIES NOMETNĒ PĀRIEM

19.-21. JŪNIJS

KEMPINGĀ „NABĪTE” PIE LIELĀ NABAS EZERA KULDĪGAS PUSĒ

Pieteikšanās	Maksa pārim teltī*	Maksa pārim 4-vietīgā namiņā*	Maksa pārim 2-vietīgā namiņā*	Maksa pārim istabiņā ar ērtībām*
Līdz 1. maijam	40,00 Ls	50,00 Ls	70,00 Ls	85,00 Ls
No 1. maija līdz 15. jūnijam	40,00 Ls	55,00 Ls	75,00 Ls	90,00 Ls

*Cenā pārim ietilpst naktsmītne (2 nakts), sešas ēdienreizes, dalības maksa.

Pieteikšanās un sīkāka informācija: Ainis Bričs t. 26532559, ainisb85@inbox.lv, Valda Reķe t. 2658496, valda_jr@inbox.lv. Maksājumus un ziedojumus pārskaitīt uz kontu: LV42HABA0551003869852 – Ainis Bričs, norādot ģimenes uzvārdu, cilvēku skaitu un kontakttelefonu vai e-pasta adresi. Ja nometnē piedalās arī jūsu bērni, piedāvājam bērnu pieskatīšanu par samaksu.

VALKAS RAJ., GRUNDZĀLES PAG.,
AUMEISTERI, “KALNA BAUŅI”

LATVIJAS ADVENTISTU JAUNIEŠU
NOMETNE

24.-26. JŪLIJS

DALĪBAS MAKSA:

17 Ls (PIESAKOTIES LĪDZ 15. JŪNIJAM),

22 Ls (PIESAKOTIES LĪDZ 15. JŪLIJAM),

25 Ls (NOMETNES VIETĀ).

LĪDZI ŅEMT TELTIS UN GUĻAMMAISUS.

TEL. 26441107 VAI 63822012 (INTA JĀKOBSONE)